

॥ ஸ்ரீ: ॥

ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகன்

அருளிச்செய்த

பரமபத ஸோபாநம்.

என்னும்

ரஹஸ்யம்

[பர்வங்களின் முன்பின் பாசுரங்களுக்கு

வியாக்கியானத்துடன் கூடியது.]

1924. [6-அணா.

Dr. Vraughan ...

01-6-99

Presented to

(140)

Mr Lakshmi Varaha Iyengar.

[signature]

140

॥ ஸ்ரீ: ॥

ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகன்

அருளிச்செய்த

பரமபத ஸோபாநம்.

என்னும்

ரஹஸ்யம்

[பர்வங்களின் முன்பின் பாசுரங்களுக்கு

வியாக்கியானத்துடன் கூடியது.]

Paramapatha Sopanam
by V. Desika

சின்னமு. ரெ. ஸ்ரீநிவாஸபாட்டராசாரியரால்

Pub. Srinivasa Bhattacharya

கும்பகோணம்.

ஸ்ரீ கோமளாம்பா பிரஸ்ஸில்,

அச்சிடப்பட்டது.

ரக்தாக்ஷ-௵ ஆவணி-௴

(1924 ஆகஸ்ட்-௴)

Kumbakonam

॥ श्रीः ॥

श्रीमान्वेंकटनाथार्यः कवितार्किककेसरी ।
वेदान्ताचार्यवर्यो मे सन्निधत्तां सदा हृदि ॥

ஶ்ரீ: ॥

ஶ்ரீலக்ஷ்மீஹயவதந பரப்ரஹ்மணே நம: ॥

ஶ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ॥

ஶ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாகுரவே நம: ॥

பரமபதஸோபாநம்,

ராமாநுஜதயாபாத்ரம் ஜ்ஞாநவைராக்யபூஷணம் ।
ஶ்ரீமத்வேங்கடநாதார்யம் வந்தே வேதாந்ததேஶிகம் ॥
லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பாம் நாதயாமுநமத்யமாம் ।
அஸ்மதாசார்யபர்யந்தாம் வந்தே குருபரம்பராம் ॥

வ்யாஜீக்ருத்ய விமுக்திஸாதநவிதீந்ஸோபாநஸம்வர்ணநம்
ஶாரீரார்ணவரத்நஜாதமிஹ ய: ப்ராசீகஶத்தத்த்வஶ: ।
தஸ்மிந் திஷ்டதி வேங்கடேஶ்வரகவௌ ஶ்ரீபாஷ்யகாரோபமே
யங்கஞ்சித்புருஷம் ஹ்ருதாவாஸிதமயேமாகாமந:ஸ்வஸ்திதே ॥
தஸ்மை நமோऽஸ்து குரவே தாத்ருஶவிபவாய வேங்கடேஶாய ।
ப்ராபத்யஜ்ஞாநாநாம் தத்மௌள பரமபதஸம்ப்ரஸோபாநம் ॥

தேனேறு தாமரையாள் திருமார்பன்றன் திண்ணருளாலவ
னடியில் விவேகம்பெற்றுக், கூனேறுபவக்குழியைவெறுத்ததற்
பின் கூர்விரத்தியுடன் வினையின்திரளுக்கஞ்சிக், கூனேறுபிறை
யிறையோன் சாபந்தீர்த்தான்குரைகழலேசரணடைந்து குரம்
பைவிட்டு, வானேறும்வழிப்படிக ளடவேகண்ட வண்புகழ்
தூப்புல்வள்ளலருள்பெற்றோமே. (க)

சீரார்தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளேசரணம்.

ஶ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம: ॥

ப்ரதமம் விவேகபர்வ ॥

ஶ்ரீமாந் வேங்கடநாதார்ய: கவிதார்கிககேஸரீ ।
வேதாந்தாசார்யவர்யோ மே ஸந்நிதத்தாம் ஸதா ஹ்ருதி ॥
ஸேயம் ஸோபாநபத்ததீ ஶ்ரீமதா விஹிதா ஸ்வயம் ।
ஶங்கஸ்த்வயம் ஹ்ருத்யாந்து ஸ்வஸாம்யம் நேதுமர்ஹிதா ॥

விவேகநிர்வேதவிரக்திபீதய: ப்ரஸாத ஹேதூத்க்ரமணார்சிராதய: । ப்ரக்ருத்யதிக்ராந்தபதாதிரோஹணம் பராப்திரித்யத்ர து பர்வணாம் க்ரம: ॥

அடற்புள்ளரசிலுமந்தணர்மாட்டிலுமின்னமுதக்
கடற்பள்ளிதன்னிலுங்காவிரியுள்ள * முகந்தபிரான்
இடைப்பிள்ளையாகியுரைத்ததுரைக்குமெதிவானர்
மடைப்பள்ளிவந்தமணமெங்கள்வார்த்தையுண்மன்னியதே()

பாசுரங்களின் வ்யாக்யாநம்.

(அடற்புள் இத்யாதி) அடல் - பராக்ரமம், அதனையுடைத்தான, புள்ளரசிலும் - கருடனைக்காட்டிலும், அந்தணர் - ப்ராம்மணோத்தமர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய, மாட்டிலும் - ஸமீபத்திலும், மாடு - ஸமீபம். இதனால் இவர்கள் கோஷ்டியைக்காட்டுகிறது, 'வஸந்திவைஷ்ணவா யத்ர'என்று பகவந்நிரதிசய ப்ரீதிவிஷயமிறே. இக்கோஷ்டியைக் காட்டிலு மென்றபடி. இன் - போக்யமான, அமுதக்கடல் - அமுதம் பிறந்த கடல், க்ஷீராப்தி, அதாகிற பள்ளிதன்னிலும் படுக்கையிலும், பாற்கடலும் வேங்கடமும், "திருப்பாற்கடலே யென்தலையேயொருமா கொடியும் பிரியானெ"ன்று மிகவும் பகவதபிமதமிறே. இதைக்காட்டிலும், காவிரியுள்ள முகந்தபிரான் - திருக்காவேரியினுடைய மத்யமான ஸ்ரீரங்கத்தை யுகந்தருளின பரமோதாரனான ஸ்ரீய:பதி, "கங்கையிற் புனிதமாயகாவிரி நடுவுபாட்டு."காவிரியுள்ள முகந்தவனுடைய பரமோதாரத்வமாவது— அஸ்மதாதிகளுக்கும் முகங்கொடுத்து ரக்ஷிக்கை. இப்படி திருக்காவிரி மத்யத்தை யுகந்தருளின ஸர்வேஸ்வரன், இடைப்பிள்

---

* காவிரியுள்ளும் என்றும் பாடம். அதில், திருவரங்கத்தைப்புள்ளரசு முதலானவர்களோடு ஸமமாகக்கூறியபடி.

கள்ளமனத்துடன்கண்டுமுயன்றகடுவினையால்
நள்ளிருளாழியினற்சுவையைந்தெனநாடியதோர்
அள்ளலினாளும்விழுந்தழியாவகையாரணநூல்
வள்ளல்வழங்கியவான்படியானவழியிதுவே.   (உ)

ஊனயாகி ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாயவதரித்து, உரைத்தது - அருளிச்செய்த ஸ்ரீகீதையை, உரைக்கும் - வ்யாக்யாநம் பண்ணியருளின, எதிவாஞர்-எம்பெருமானாருடைய, மடைப்பள்ளிவந்தமணம்-மாஹாநஸிகரானகிடாம்பியாச்சான் திருவம்சத்தில் ஸம்ப்ரதாயாவிச்சேதேந ப்ராப்தமான பரிமளம், அதாவது எம்பெருமானார் கிடாம்பியாச்சானுக்கு ப்ரஸாதித்து அவ்வழியாலே அப்புள்ளாருக்குப் ப்ராப்தமான ஸத்ஸம்ப்ரதாயஸித்த ரஹஸ்யார்த்த விசேஷங்களென்றபடி. எங்கள்வார்த்தையுள்-தத்சிஷ்யவர்க்கமான அஸ்மத்ப்ரபந்தங்களில், மன்னியதே - ஸ்திரமாய் விளங்காநின்றது. பூர்வமறியாத தங்களுடைய வார்த்தைகளில் எம்பெருமானார் ஸம்ப்ரதாயகந்தம் பரிமளிக்கும்படியாயிற்று தாம் திருந்தினபடி, இதென்னவாச்சரியமோ? வென்று விஸ்மயிக்கிறார்.   (க)

(கள்ளமனத்துடனித்யாதி)மனஸ்ஸுக்குக் கள்ளமாவது அஹங்கார மமகாராதிகள். அதனால் கண்டு - கள்ளமனஸ்ஸால் தத்துவங்களை விபரீதங்களாகவிசாரித்து, அதாவது தன்னை ஸ்வதந்த்ரனாகவும் பரமாத்மாவை யில்லையாகவும் புத்திபண்ணி, முயன்ற கடுவினையால் - ஆரம்பிக்கப்பட்ட க்ரூர பாபங்களால், நள்ளிருளாழியில் - காடாஜ்ஞாநாந்தகாரசக்ரத்தில், ஐந்து- அல்ப ஸா ரங்களான சப்தாதிவிஷயங்களைந்தும்,நல்சுவையென, ஆத்மோபபோக்யமான நல்லரஸங்களென்று ப்ரமித்து, நாடியது - தேடப்படுமதான, ஓரள்ளலில்- சப்தாதிவிஷயங்களாகிற அத்விதீயமானமஹாபங்கஹ்ருதத்தில்,அள்ளல்-சேற்றுடை, நாளும் விழுந்தழியாவகை-ஸர்வகாலமும் நிபதித்து நசியாஸிதம், ஆத்மஸ்வரூபமழிந்துபோகாதபடி, பகவதனுபவமே ஆத்மாவுக்கு ஸத்தாபாதகமாகையால் சப்தாத்யனுபவமாத்மாவுக்கு விநாசபர்யாயமிறே. ஆரணநூல்வள்ளல்-உபநிஷத்சாஸ்திரத்தால் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட பரமோதாரனை ஶ்ரிய:பதி, யத்வா - ஆரணநூல்வள்ளல் - பரமோதாரமான உபநிஷத்துக்கள். அவற்றிற்கு பரமோதாரத்வமாவது பகவத்ஸ்வரூபாதிகளை ஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதிக்கை. அதவா - ஆரணநூல்-உபநிஷத்துக்களாலும், வள்ளல், பரமோதாரனான க்ருஷ்ணனாலும், வழங்கிய - உபகரிக்கப்படுவதான, சொல்லப்படுவதான. “அக்நிர்ஜ்யோதிரஹஶ்ஶுக்ல: ஷண்மாஸா உத்தராயணம் । தத்ர ப்ரயாதா கச்சந்தி ப்ரஹ்ம ப்ரஹ்மவிதோ ஜநா:” என்று கீதையிலும். “தேऽர்சிஷமபிஸம்

அஶேஷசிதசித்வஸ்துஶேஷியான ஶ்ரிய:பதிக்கு அநந்யார்ஹநிரவதிகஶேஷபூதராய், அந்தமில்பேரின் பத்தடியரோடிருந்து அனைத்துலகுமுடையவரவிந்தலோசனனைத் தினைத்தனையும்விடாதே அநுபவிக்க ப்ராப்தரான க்ஷேத்ரஜ்ஞர், அநாத்யவித்யாகர்மாதிப்ரவாஹத்திலொழுகிக் கரையேற விரகற்று அலமருகின்றபடியைக்கண்டருளின பரமகாருணிகனான பரமஶேஷி, தானே ஜ்ஞாநக்கை கொடுத்து இவர்களையெடுக்கவிடம் பார்த்து அஜ்ஞாதயாத்ருச்சிகாநுஷங்கிக ப்ராஸங்கிக ஸாமாந்ய பாஹ்யஸுக்ருதவிஶேஷங்களை வ்யாஜமாகக்கொண்டு விஶேஷகடாக்ஷம் பண்ணி, அத்வேஷாபிமுக்யஸாத்த்விக ஸம்பாஷணாதிகளையுண்டாக்கி, ஸாதாரணநித்யஸம்பந்தஸஹகாரியான ஆசார்யஸம்பந்தத்தை அபிஸந்திபண்ணி, விஶேஷண விஶேஷ்யாஶ்ரயஸ்வபாவவிஷயமாகத் திருந்தக்கண்டுரைக்கவல்ல தெளிவுற்றசிந்தையனாய் ஸர்வஜ்ஞஸர்வநிவ்ருத்தனான தேஶிகனான தேஶிகன் திருவடிகளிலே சேர்த்து, அவன் மநஸ்ஸிலும் வாக்கிலும் கோயில்கொண்டு பிரமகுருவாகிநின்று தீதில்நன்னெறி காட்டவொருப்பட்டு ஶாஸ்த்ரஜீவநாபேக்ஷிதங்களான ரஹஸ்யஶாஸ்த்ரார்த்தங்களை அஜ்ஞாநஸம்ஶயவிபர்யயவிபரீதார்த்திகள் புகாதபடி உபதேஶிக்க; 'உபதேஶோ நிரயந்த்ரக:' என்றபடி கருவிலேதிருவுடையனாய் ஸத்த்வஸ்தனாய் 'ஶிஷ்யஸ்தேஹம் ஶாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்' என்று செவிதாழ்த்திச் சேதனன் 'சூழ்ந்தகன்றாழ்ந்துயர்ந்தமுடிவில்பெரும்பாழி'லெழுந்த மானாங்காரமனங்கள் முதலான விவிதவிஷவ்ருக்ஷங்களினுடைய

பவந்த்யர்சிஷோஹ்ந ஆபூர்யமாணபக்ஷம்'' இத்யாதி உபநிஷத்துக்களிலும் காணப்பட்டதிறே. வான்பதியானவழி-பரமபத ஸௌதாரோஹணத்திற்குப்படியான அர்ச்சிராதிமார்க்கம், இதுவே-இப்பிரபந்தத்தில் காட்டப்பட்ட விவேகாதி நவபர்வரூபமான விதுவே, மற்றொன்றல்ல. யத்வா, இப்ரபந்தத்தில் காட்டப்பட்ட விவேகாதி நவஸோபாந பூஷிதமார்க்கமே உபநிஷத்துக்களாலும் தத்ப்ரதிபாத்யனான க்ருஷ்ணனாலுங்காட்டப்பட்ட மார்க்கமென்கை. (உ)

ஸஹஸ்ரப்ரகாரவைலக்ஷண்யத்தையும், ‘சூழ்ந்ததனில்பெரியபரநன் மலர்ச்சோதி’யான ஜீவாத்மாக்களுடைய ஶரீரகாராக்ருஹநிவாஸகைங்கர்யஸாம்ராஜ்யதேஶகளையும், ‘சூழ்ந்ததனில் பெரிய சுடர் ஞானவின்பமான உயர்வறவுயர்நலமுடையவன்’ படிகளையும் அவஹிதனாய்க்கேட்டு, ‘உய்வதோர்பொருளாலுணர்வெனும்பெரும் பதந்தெரிந்து’ ஸ்வரூபஸ்வபாவஸம்பந்தஜ்ஞானப்ரதானமாய் ஶேஷ ஶேஷிகளைப்பிரியாதபடி பிணைத்து வணக்கி உஜ்ஜ்வலிதமாக்குகிற ஸஹ்ருதயத்திலே தன்னுடையஜ்ஞாதவ்யத்வதத்வப்ராப்யத்வங் களை ஸாத்யங்களாகவும் ஸாதனங்களாகவும் பார்த்து, முதற் றனிவித்தாய்த்திருத்தித், திண்ணிலைமூவுலகுந்தன்னுளிருத்திக்கா க்குமியல்பினனாய்த், தனதேயுலகென நிற்குமவனாய், அடைக்கலங் கொண்டஞ்சலென்ன ப்ராப்தனாய், உலகங்களுக்கெல்லாமோருயிராய் உலகுதன்னோடொன்றிநிற்கவேறுநிற்குமவனாய், உபாயோபேய ஸித்தனான ஸ்ரியஃபதியை யுளனென்று தேறியிருக்குமுணர்ச்சி யுடையவன் தானுமுளனென்று தைத்திரீயாதிஶ்ருதிகள் சொல்லலுற்றன.

அருவுருவானவையனைத்து மறிவாரேலு மருங்கலைகள் கற் றுரைக்கவல்லாரேலும், தருமவழியழியாமற்காப்பாரேலுந்தனி மறையின்றூற்பரியந்தருவாரேலும், இருவினையினெழுக்கத்தா லேவலோரா திங்கேநாஞ் சிறையிருந்தவினந்தீர்க்கும், திருமக ளார்பிரியாத தேவன்றிண்ணந்தேறுதார்திண்படியிலேறுதாரே.

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய

ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு

ஸ்ரீபரமபதஸோபானே ப்ரதமம் விவேகபர்வ.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாகுரவே நம: ॥

(வ்-ம்.) (அருவுருவானவை இத்யாதி) இதில் ஸகலஶாஸ்த்ர பரிஜ்ஞான முள்ளவர்களேயாகிலும், ஸர்வரக்ஷகனை ஶ்ரிய:பதியினுடைய ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிஶயைஶ்வர்யத்தை யறியாதார் மோக்ஷ மார்க்க பஹிர்பூதரென்கிறார். அருவுருவானவை-ஸூக்ஷ்ம ஸ்தூலரூபங்

த்விதீயம் நிர்வேதபர்வ ||

மறுத்தார் திருவுடன் மார்பிற்றரித்தவன் வாசகத்தை
மறுத்தார் மயக்கமுமற்றதனுல் வந்தமாகருகும்
நிறுத்தார் பவத்தினெடுநாளுழன்றமைகண்டதனுல்
வெறுத்தாரணநெறியேவெள்கியோடவிரைவர்களே. (ச)

களான விஷயங்கள், அவையாவன, “ஸர்கஶ்ச ப்ரதிஸர்கஶ்ச வம்ஶோ மந்வந்தராணி ச | வம்ஶாநுசரிதஞ்சைவ” என்றும் “உத்பத்திம் ப்ரளயஞ்சைவ பூதாநாமாகதிம் கதிம் | வேத்தி வித்யாமவித்யாஞ்ச” என்றும் சொல்லப்பட்ட தத்தத்ஶாஸ்த்ர தாத்பர்யார்த்தங்கள், அனைத்தும் - ஸமஸ்தத்தையும், அறிவாரேலும் - அறிந்தவர்களானுலும், ஸர்வ சாஸ்த்ரதத்வஜ்ஞராகிலுமென்றபடி. அரும்- அர்த்தமறிகைக்கும் அனுஷ்டிக்கைக்கும் அருமையான, கலைகள் - வேதசாஸ்த்ராதி சதுஷ்ஷஷ்டி கலைகள், கற்று - தாங்கள் நன்ருக அப்யஸித்து, உரைக்க - ஆச்ரிதருக்கும் உபதேசிக்கவும் வல்லாரேலும், ஸமர்த்தராஞராகிலும், தருமவழி யழியாமல் காப்பாரேலும் - ஶ்ருதிஸ்ம்ருத்யுக்த நித்யநைமித்திகதர்மங்களை ஸம்ப்ரதாயவிச்சேதத்தாலழிந்துபோகாதே தாங்களுமனுஷ்டித்து அடைந்தவர்களையுமநுஷ்டிப்பித்து ரக்ஷிக்க சக்தராகிலும், தனிமறையின் - வேதாந்தத்தின் தாற்பரியம் - தாத்பர்யார்த்தங்களைத் தருவாரேலும், தாங்களிதிலொப்பற்றுப் பிறர்க்குபதேசிப்பாருள்ளார் சிலரானபோதிலும். இருவினை - அனுதி புண்யபாபரூபகர்ம்மவிசேஷத்தினுடைய, ஒழுக்கம்-ப்ரவாஹம், அதனுல், ஏவல்-ஸ்வரூபாநுரூப பகவத் கைங்கர்யம். அதனை, ஓராது-எண்ணுது, ஆசைப்படாதே யென்றபடி. இங்கே நாம் சிறையிருந்தானந்தீர்க்கும் - இந்த ஸம்ஸாரத்திலே நாம சிறையிருந்த-பத்தராயிருந்த ஹீநதையைத்தீர்க்குமவனுன, நிதயஸம ஸாரிகளை நித்யஸூரிபதத்திலே வைக்கும் அகடிதகடனுஸமர்த்தனிறே பகவான். திருமகளார் பிரியாத தேவன்-ஸர்வாவஸ்தையிலும் பெரிய பிராட்டியாரைப் பிரியாத ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய, திண்ணம். நிருபாதிகநித்யஜகதீசித்ருத்வரூபத்ருடத்வத்தை, தேருதார் -“ந த்வேஷ்டி வேத்தி க: க:” என்கிறபடியேயிசையவேண்டுவதையிசையாதார், விச்வஸியாதாரென்றபடி. திண்படியில்-த்ருடமான மோக்ஷமார்க்கமாண பரமபதஸோபானத்தில், எருதார்-மோக்ஷமார்க்கபஹிர்பூதரென்கை (ரூ)

(மறுத்தாரித்யாதி) ஶ்ரிய:பதியினுடைய ஆஜ்ஞாதிலங்கிகள் அநாதி காலமெல்லாம் ஸம்ஸாரத்திலுழன்றமை கண்டவர்கள், இந்த ஸம்ஸா

இப்படி தானும் பிறரும் தனக்கு ஶேஷியும் தஞ்சமும் ஸௌ
ஹ்ருதமுமன்றென்று தோன்றும்படி அநாதிமாயாவேஶிதகேவல
ஸஞ்சிதகர்மப்ரவாஹத்தாலே திவ்யஜ்ஞானம்போலே
ப்ரஸந்நமாய்வரவிச்சிந்நமான பராவர தத்த்வவிவேகம்பெற்
றவன், தான் முன்பு அநாதிகாலஸம்ஸாரஜன்படியே நடக்கையா
லே 'அந்தகோஹம், க்ஷீவோஹம்' என்னும்படி துறப்புண்டு, அந்தகாரே
விஸ்த்ருதமான தீர்க்காணவாந்தகாரத்திலே அநேகஜந்மஸாஹ
ஸ்ரியான ஸம்ஸாரவநவீதியையடைந்து, அநர்த்தவிஷயப்ரேம
த்ருஷ்ணாஸ்வாதரூபனாய், அடிதெரியாதேயோடி வாஸநாரோ
ணாகர்ணிதனாய், விபரீதவிப்ரலம்பனாய், ஒரு விஶ்ரம்பஸ்தா
நமும் பெறாதே, ஸ்வாகதகாலராத்ரிகள் வந்தாலும் முன்பு ஸர்
வஸ்வமான ப்ரஸ்ருதையான ப்ரஜ்ஞையிழந்து மூச்சடங்க ப்ரஸர்வ
னாய், ஹோமகோக்ஷாதிப்ரவ்ருத்திகளுக்கு ப்ரஸங்கமில்லாதபடி
கரணகளேபரங்களையிழந்து 'ஸம்ப்ரநஷ்டவர்ணஜ:' என்
னும்படியாய், தனக்கு விஶேஷித்தொருபேரிடவொண்ணாதபடி

ரத்தை வெறுத்து ஔபநிஷதமார்க்கத்திலிழியப்பார்ப்பர்களென்கிறார்.
மறுத்தார் - மறுவையும் தாரையும், அதாவது ஸ்ரீவத்ஸமென்கிற மறு
வையும் வைஜயந்தி யென்கிற மாலையையும், திருவுடன் - திருமாதுடன்,
பிராட்டியோடேகூட, மார்பில் தரித்தவனை கண்ணனுடைய, வாசகத்
தை - "பஜஸ்வ மாம்" என்றும், "மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ" என்றும்சொ
ன்ன வசநங்களை, மறுத்தார் - அதிக்ரமித்தவர்கள்; பக்தி ப்ரபத்தியிலி
ழியாத பாவிகளென்றபடி. அவர்களுடைய மயக்கம்- அவித்யை, இது
கர்மவாஸநாதிகளுக்குமுபலக்ஷணம். மற்றதனல் வந்தமாநரகும்-மற்று-
அன்றியும், அதனல் - அந்த அவித்யாதிகளால், வந்த - ப்ராப்தமான,
மற்றுமுண்டானமஹாநரகாத்யநுபவங்களையும். நிறுத்து-நிறுத்துமதாய்
தன்னுள்ளே நிறுத்தியகப்படுத்திக்கொள்ளுமதான, ஆர் பவத்தில்-அதி
விஸ்த்ருதமான ஸம்ஸாரத்தில், நெடுநாள்-அநேககாலம், உழன்றமை-
பரிப்ரமித்தபடியையும், கண்டு - கண்டாற்போலே பராமர்சித்து, அத
னல், வெறுத்து-நிர்வேதம்பிறந்து, இருப்பவரென்று அத்யாஹார்யம்.
நிர்வேதம்பிறந்தவர்களென்றபடி. வெள்கி - கீழ்பரிப்ராமித்ததற்கு லஜ்
ஜித்து, மேல், ஆரணநெறியே-ஔபநிஷதமான பக்திப்ரபத்திமார்க்கத்
திலே, ஓடவிரைவர்கள் - சீக்ரமாக இழியவுத்யோகிப்பார்களென்கை.

தமஸ்ஸிலே யிருப்புண்டநீர்போலே யிறுகச்சுவறி, ஒருமூலை யிலே "ஸம்ஹாரவிக்ஷேபஸஹஸ்ரகோடீஸ்திஷ்டந்தி ஜீவா:" என் னும்படி ஆயிரங்கோடி ப்ரஹ்மதுக்கங்களடைப்புண்டு கிடக்கும்படி களையும், மீண்டு ஶரீரகாரணிகஸ்ருஷ்டிஸம்பந்தவிஶே ஷநியதகாலம் வந்தால் "ஸ்வயம்பூர்வாதி" என்னும்படி. ஶாஸ் த்ரவழியே போந்து ஶரீரஸம்பந்தவிஶேஷநிவேதநமே யான விவிக்தஸம்பந்தியைப் பெற்றாலும் ஆக்கையின் வழியுழல் வேனென்று, நீ ஸ்வதந்த்ரனென்றால் ஓமென்றிசையாதே யம கிங்கரர்க்கிடமாம்படி இந்த்ரியகிங்கரராய்ப்போந்த படிகளையும், தெரிந்தெழுதி வாசித்தும் கேட்டும் வணங்கி வழிபட்டும் பூசித் தும்பொழுது போக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, சூதினைப்பெருக்கிக்கள வினைத்துணிந்து சுரிகுழன்மடந்தையர்திறத்துக்காதலேமிகுத்தும் வென்றியே வேண்டிவீழ்பொருட்கிரங்கிவேற்கணார்கலவியேகருதி புலன்படிந்துண்ணும் போகமேபெருக்கிப் பொழுதினை வாளாப் போக்கின படிகளையும், ஸ்வதந்த்ரஸ்வவி(ஶ்லேஷா)ஶ்லேஷாதிகளில் 'ஸாஹம்' என்று இழவுபட்டு தஸ்யாதேஶதஶையிலனைப்போலே கூப்பிடவேண்டியிருக்க, "தாயொருபக்கந் தந்தையொருபக்கம்" இத்யாதிகளிற்படியே சப்தாதிவிஷயவிஶ்லேஷத்தில் அலற்றும் படிகளையும், நிற்கின்றதெல்லாமுடன்மிசையுயிரெனக்கரந்த நெடு மாலென்று ஓர்ந்து ஶ்ருதிஶ்ருதயேயற்று 'யஸ்ய: ஸர்வ'என் கிற ந்யாயத்தாலே ஸர்வபூததயை யுபிதமாயிருக்க அறப்பொருளை யறிந்தோராதே மறுக்கிவல்வலைப்படுத்திக் குமைத் திட்டுப் பல்லுயிரைக் கொன்றுண்ணும்படிகளையும், ஸாத்விக்த்ர ஷாஸ்த்ரத்தை சுவஶமாகவாகிலுமுபஸித்து ஶரீரவிநாஶநத் துக்கு வஶிகரமானம் பண்ணுகையே வர்ணதக்ருத்யமாயிருக்க, ப்ரஹ்மக்ஷ நியந்தாநுஷ்டாநத்திலுமுண்டறுக்கவொண்ணுதபடி க்ஷயாஶ்மமான சுவதாரவத்தை க்ஷணாயரோதாந்தோ றும் நடத்திப்போந்தபடிகளையும், முன்னடப்பைப் புரிந்துபார்த்து 'வாடினேன்வாடி-வாணிலாமுறுவல்-தாயேதந்தை' இத்யாதிகளில் படியே வஸ்ராத்தாவம்பிறந்து, பழுதே பலபகலும் போயின

வென்று அஞ்சியழ ஆராவமாயிருக்க, ஆகூ௫திவெதாஸவாரவஸ ருய், ‘காவு௦ஷதஷவ-ஜவாநு’ என்னும்படி கலங்கிக்கண்டவாறு திரிந்தபடிகளையுங்கண்டு, ‘‘சுஹொ ஷ ஜஹதீ யாதா திஷா ஜநு ஸதிஃ’’ ‘யானே யென்னை யறியகிலாதே, யானேயென்ற னதே யென்றிருந்தேன், நானே நானாவிதநரகம்புகும் பாவஞ்செய் தேன், அருநரகத்தழுந்தும் பயன் படைத்தேன், நஸஷிதாவஷி ஜஸாநி ஷொகெ ஸி௦ஹொந ஸ-ஞ்க்ஷா பஹவெ யாதாஃ’’ ஐ தூரஷிவஸிஷெவநங்களைப் பண்ணும்படி முன்பு ஸாகவிகஸ௦ஹா ஷணாஷிகளாலே முகிழ்த்த நிவெ-ஜம் நஷஸ்ரூபநிஷெஷநி ஈ-ஞவணத்தாலே முற்றி, செய்யாதனசெய்யோம், நயவேன்பிறர் பொருளை நள்ளேன் கிழாரோடென்னும்படி, செய்யேல் தீவினை யென்றருள்செய்யும் கையார் சக்கரக்கண்ணபிரான் சுந-ஷதிபண் ணுதவழிகளில் ஆவஜெஸயிலுமடியிட நடுங்கும்படியாம். ௦ஈ௦ ஷ-ஜூாஷிகளாலே நிவெ-ஜ௦ பிறக்குமாகில் அதுமேலும் விவ ரீதவூதங்களிலே கைவளரப்பண்ணும். சுநாஷிஷாயாநிஜெது யாலே உறங்கினவனுக்கு உணர்த்தியாலே நிவெ-ஜம் பிறந்தால் இது ப௦ஹவ-ஜாஷிகளான ஆஸ-ஈஸூஹாவங்களை யடியறுத்து சுஷாமிகூாஷிகளான ஆதுஹ-ணங்களோடே சுவிநாஹ-ஞதமாய் சுவவஹ-ஜஸாயநாயிகாரியாக்கும். ஆனபின்பு சுகூதூவாரு வஸாயியானசுதூஜஸஷொஷத்திலுமாழங்கால்படாதே, ஸவ- காரூாவஸாஜகமான சுதூஜநிவெ-ஜத்திலுமிழியாதே ஸாதிக கயூதியைக் கைப்பிடித்து நிஷிஜவூவாஹத்தை விலக்குகை நிஸூவிவெகவ-ஞவ-நிவெ-ஜஹெவு.

வான்பட்ட மன்னிருளின் மயங்குமாறு மறித்தொருகா லென்னையூழிசென்றுலன்றோர், ஊன்பட்டவுடலாழிவினையொழிக்

(வான்பட்டவித்யாதி) அநாதிகாலம் தாங்கள் பட்டபாட்டைச் சாஸ் த்ரமுகத்தாலே தெளிந்தவர்கள் மேல் நல்வழியே நடக்க உத்யோகிப் பார்களென்கிறாரிப்பாட்டிலும். வான் - ஆகாசம், இதனால் சிரஸ்தா யித்வத்தைக் குறிக்கிறது. பட்ட - சிரஸ்தாயித்வத்தை யடைந்த, மன் னிருளில் - ப்ராக்ருதப்ரளயமான மஹாந்தகாரத்திலென்றபடி. மயங்கு

கிலொருகரையுங்காணுதே யொழுகுமாறும், தேன்பட்டவிடம் போலத் தித்திக்கின்ற சிறுபயனை யுறுபயனென் ¶ றருந்து மாறும், தான்பட்டபடி † யிந்நேர் தானே கண்டு தளர்ந்திடுமேல் வளர்ந்திடுமேறக்கவாறே. (ரு)

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஶ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஶ்ரீபரமபதஸோபாநே த்விதீயம் நிர்வேதபர்வ.

சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

மாறும் - அசித்கல்பனாய் அனேககாலம் மோஹித்திருக்கும் ப்ரகாரத்தையும், மறித்து - திரும்பி, ஒருகாலெலே யூழிசென்றால் - ஊழி - ப்ரளயம், அநேகப்ரளய ஸத்ருச தீர்க்ககாலங்கழிந்த பின், அன்று-ஸ்ருஷ்டிகாலம் வந்தவாறே, ஊன்பட்ட-ஊன் - மாம்ஸம், இது உபலக்ஷணம். மாம்ஸாஸ்ருங்மயமான, உடலாழி - தேவாதி சதுர்விததேஹங்களினுடைய புநராவ்ருத்திரூபமான ஜன்மசக்ரமென்றபடி. இந்த ஜன்மசக்ரத்தையாச்ரயித்துவரும், வினை-புண்யபாபரூப கர்மங்களினுடைய, ஒழுக்கு-ப்ரவாஹம், அதில், அகப்பட்டு இதிசேஷ:. ஒருகரையும் காணாதே-மோக்ஷமாகிற முக்யமான பாரத்தைக் காணமாட்டாதே, ஒழுகுமாறும்-ஒழுகிப்போகிற ப்ரகாரத்தையும், அந்த ஸம்ஸாராவஸ்தையில், தேன் பட்டவிடம்போல் - மதுஸம்ஸ்ப்ருஷ்டமான விஷம்போலே, தித்திக்கின்ற - ஆபாதத: ஸ்வாதுவாகத்தோற்றுகிற, சிறுபயனே - சிற்றின்பமான சப்தாதிவிஷயங்களையே, உறுபயன், ஆத்மாவுக்கு யோக்யமான மஹாபலம், என்று அருந்துமாறும்-என்றறிந்து ஆஸ்வாதித்துக்கொண்டிருக்கும் ப்ரகாரத்தையும், தான்பட்டபடி-இப்படித் தான் அநுபவிக்கும் ப்ரகாரங்களை, இந்நேர் - இந்தப்ரகாரத்திலே, தானே-ஸ்வயமேவ, கண்டு - சாஸ்த்ரோபதேசமுகத்தாலே பராமர்சித்து, தளர்ந்திடுமேல்-தளருமாகில், நிர்வேதப்படுமாகில், அவனுக்கிதி சேஷ:. மேல் - இந் நிர்வேதம் பிறந்ததற்குமேல், தக்கவாறே - ஆத்மாவுக்குத் தகுதியான ஹிதப்ரவ்ருத்திகளே, வளர்ந்திடும் - ப்ரதிதினம் அபிவ்ருத்தமாய்ச் செல்லும் என்கை. (ரு)

¶ அழுந்துமாறும் என்றும்,

† இன்றேதானேகண்டு என்றும் பாடமுண்டு.

த்ருதீயம் விரக்திபர்வ ॥

உலகத்துயர்ந்தவரொன்றும் பயனிலுறுந்துயரும்
அலகிற்படாதவப்போகங் கவர்ந்தெழுமம்புயத்தோன்
கலகத்தொழின்மதுகைடபராற்படுங் கட்ட¶மெண்ணும்
பலகற்றமெய்யடியார்படியாரிக்கடும்பவத்தே.

இப்படி விவேகஜந்ய நிர்வேதவிரக்தியாலே உபாய ஸ்வரூபமற்றாலும், “ஸர்வஸ்வேந வ்யாதி” என்னுமளவாக ஸ்வர்கமடியாய் ஐஹிகாமுஷ்மிக ஸர்வஸமாநேஷணத்தாலே ஹேமஹேதப்ரவண்யங்களாகிற பொன்விலங்குகளைப் பூட்டிக்கொள்ளுமாகில் இவன் முமுக்ஷுவல்லனும். ஆகையால் கடையறப் பாசங்கள் விடும்படி இதரஸர்வதோஷங்களை யதாவஸ்திதமாக அநுஸந்திக்கவேண்டும். எல்லாருக்குந்தத் தம்

(உலகத்தித்யாதி) ஆப்ரஹ்மபதம் ஸர்வலோகத்திலும் துக்கத்தைப் பராமர்சிப்பார் இந்தஸம்ஸாரத்தினின்றும் விரக்தராவரென்கிறது. உலகத்து - இந்தப் பூலோகத்தில், உயர்ந்தவர் - ராஜ்யதநவீர்யாதிகளாலுந் நதரான நள ந்ருக நஹுஷாதிகள், ஒன்றும் பயனில் - அனுபவிக்கும் ஸாம்ராஜ்யபதவியில், உறுந் துயரும் - சம்பவிக்கும் துக்கபரம்பரைகளையும், உன்மத்தக்ருகலாஸபுஜங்கமாத்யவஸ்தைகளை யடைந்தார்களிறே யவர்கள். அலகு - அவதி, அலகில்படாத - நிரவதிகம். அப்போகம் - ஆநந்தவல்லியில் ப்ரஸித்தமானபோகம். அதை, கவர்ந்து - தொடர்ந்து, எழுமம்புயத்தோன் - அத்யுன்னதனான ப்ரஹ்மாவும், இப்பால்பட்ட ஸர்வரிலும் மேலான போகத்தையுடைய ப்ரஹ்மாவும், கலகத்தொழில் - கலகமே க்ருத்யமாகவுடைய மதுகைடபராலே, படுங்கட்டம் - அதாவது வேதத்தைப்பறிகொடுத்துச் சுருணை சோர்ந்த கணக்கனைப்போலே ப்ரலபிக்கை முதலான கஷ்டம். எண்ணும் - பராமர்சிக்குமவரான, பலகற்ற - பலவிதமான சாஸ்த்ரார்த்தங்களையும் தெளிந்து பகவத்பரத்வத்தையும் ததிதராவரத்வத்தையும் நித்யவிபூதியின் வைலக்ஷண்யத்தையும் லீலாவிபூதியின் ஹேயத்வத்தையும் அறிந்து நிர்வேதமுடைய, மெய்யடியார் - அடம்பரான பரமைகாந்திகள், இக்கடும்பவத்தே - இந்த க்ரூரமான ஸம்ஸாரத்தில், படியார் - பற்றுள்ளவராகாரென்கை. (௬)

¶ எண்ணில் என்றும் பாடம்.

ஸூவங்களை 'ஒருநாயகம், நண்ணுதார்முறுவலிப்ப, கொண்டபெண்டீர்'' இத்யாதிகளிற்படியே தெளியப்பார்க்குமளவில் இவை நிரஞ்ஜந வ்யாவ்ருத்தஸாஸாரத்தின் நடுவே மின்போலே தோற்றுவதும் மறைவதுமாம்படி தோற்றும். ஜீவாத்மாவுக்கு ஸ்வாநமுமாய் ஜீவாத்மாவகாரணமுமான ஸ்வஸரீரவஸ்தும்நிவர்ணனுக்கு காரணவாதிபலிபியொத்யமாய் க்ஷணத்வஸவயமாய் க்ஷத்ரிய ஜேயமுமாய் தமிழுணுபஜீவிதமாயிருக்குமென்னுமிடம் 'ஸவயாதர்வயம் திரேவம் ஸாஸ்லுஸோணிதஸம்ஹவழ'' என்றாற்போல் சொல்லுகிற ஸ்ருதிகளிலும் 'க்ஷயிஷ்ணும் ஸ்நாயபவல, ரோம ஸாஸ்ருக்ச்வப்ரியவிண்முத்ரூழ, க்ஷிதர்வஸாவம் யோகழ, ஜீவஸாதீநாஸழ, ரோகஷெத்ர க்ஷணஸம்ஹழ, யா ஸேவ ராத்ரிம் வ்யமோழ, சூஸஞ்தாரதாம் யாதி, ஸஸக்ஷாயிநம் ஸ்ரு த்யாழ, ஷாதரேணுத்ருவணீஷாஸ்யாழ, ஊனுடைச் சுவர் வைத்து, பொல்லாவாக்கை,* புண்ணாக்கை, மின்னினிலையிலமன்னுயிராக்கைகள், வேதநூற்பிராயம்நூறு' இத்யாதிகளிலும் விளங்கக் காணலாம்.

ஆகையால், யயாதிராய் வக்ரவர்த்திவஷம் பெற்றிருந்த நஹுஷாதிகளுள்பட உத்தக்ருகஸாஸ ஸாஜஸாநர காஷ்யவஸெலகளையுமடைந்து அவர்கள்பட்டபாடுகளையும், அவர்கள் தாரங்களும் அனுமரணம் பண்ணிப்போனபடிகளையுங்கேட்டால் 'இன்பமருஞ் செல்வமு மிவ்வரசும்யான்வேண்டேன்' என்னும்படி ராஜ்யாதிஸவஸம்ஸநஷம் பியாது.

தன்னேடொக்க வொழுகுசங்கிலியிலே கோப்புண்டு உழலுகிற தேவர்களுக்கிறைக்குடி மகனாய் நெடுநேர்த்திகளோடும் நெடுங்காயக்லேஸங்களோடும் நெடுநாள் பண்ணின யஜ்ஞாதிவ்யாஸத்துக்கு ஸமமாக, ஸ்வரூபஸரீரம் விழுந்தால் ஸம்ஷிமிக ஸவர்காரணமான ஹரிதஸரீக்ஷஸஷாயத்தோடே கூடி வ்ராணவ்வநவெமவிக்ஷிவத்ணுய்க்கொண்டு யதேரா த்ர்யவாரவக்ஷ உக்ஷிணாயநவித்ரயொகாகாஸவஜ்ரத்தாலே ஸுமரப்பரணிலே ஏறி அங்கே தேவஜாதியென்னும்படி ஒரு தேஹத்

தையெடுத்து எருதுபரதேசம்போன கணக்காய் தனக்கு மேலான தேவர்களுக்கு வாஹநமென்னலாம்படி எடுத்துச் சுமந்து திரிந்து ஏறவிட்ட கர்மம் விசையற்ற வளவிலே 'அதுலம் ஸ்தாநம் தேஷாம் । த்ருஷ்ட்வா ஹ்ய நாரோஹா: । சுவர்க்கமெய்தியும்மீள்வர்கள்' இத்யாதிகள்படியே தள்ளுண்டு தகரவிழுந்து அங்கே தேஹஶரீரத்தையும் இழந்து அதின் ஸம்ஸ்க்ருதஸூக்ஷ்மஶரீரத்தோடே கூட ஸ்வஸ்தாநத்தினின்றும் ஆகாஶவாயுதூமாப்ரமேகவ்ருஷ்டிவ்ரீஹ்யாதிகளிலே பிரியப்பேரிடவொண்ணாதபடி கலந்து போந்து புருஷனைக்கொண்டு பாபஶரீரநரகத்திலே ப்ரவேஶித்து ரேதோரூபமாய் யோநித்வாரத்தாலே ஸ்த்ரீஶரீரயோணிதகர்ப்பத்திலேவிழுந்து கர்ப்பவாஸாத்யவஸ்தைகளையுமடைந்து, ஸ்ராவபாதாதிவிபத்துக்களுக்குத் தப்பினாகில் புண்ணமறையவரியுண்டு ஶக்ருந்மூத்ரருதிரவஸாயியாய் வீபிதஸர்வாங்கனாய் முகம்புதையுண்டு, அதிதுஸ்ஸஹங்களான கர்ப்பவாஸ க்லேஶங்களையுமநுபவித்து, உல்பஸம்வேஷ்டிதனாய் ஹாநவ்ருஷ்டிவனைக்கொண்டு ப்ராஜாபத்யவாயுவாலே தலைகீழாகத்திருப்புண்டு ப்ரஸூதிமாருதவேகத்தாலே யோநியந்த்ரபீடிதனாய்க்கொண்டு மஹாதுஃகத்தோடே கீடாங்கங்கள் போலே பூமிப்ரஸவத்திலேவிழுந்து, பாஹ்யவாயுஸம்ஸ்பர்ஶத்திலே மோஹிநியான வைஷ்ணவமாயையாலே ஸர்வஜ்ஞத்வஜ்ஞானை, ஜந்மாந்தரஸம்ஸ்காரஸ்ம்ருதிகளையிழந்து இவர் திசைதிசைவலித்தேத்தபாஹ்யாதிவாயுக்காஞ்சநிர்வாதா: வபரவஶராலே தவனைப் 'வனகொத்ரஸதம் ஸ்ருத்யாயே வர்ணஃ ப்ரவக்ஷ்யதே' என்கிறபடியே ஏதேனுமொருவயஸ்ஸிலே மரணவேதனையோடே தலைக்கட்டி பழையவட்டத்திலே சூறுவளிக்காற்றுபோலே சுழலும்படிகளைக்கேட்டால், ஸம்ஸாராதிஸர்வஸங்கநிவ்ருத்தியுண்டாம்.

ராவணஹிரண்யவ்ருத்ராதிகள்கையிலே படும்பாட்டைக் கேட்டால், சந்தனங்கழிவோடொத்த போகவாஸநாதிவஸ்துக்களிலும் ஸங்கம் தீரும்.

அவர்களைப்பிடித்த ராவணாதிகள் தாங்களும் காகதூலீயப்ரா
திகள் கையிலே கட்டுண்டும் நெருக்குண்டும் முடிவில் புத்ரபௌ
த்ராதிகளையும் இழந்து கழுகுநிழலிலே கபந்தங்கள் கதறக்கிட
ந்தபடிகளைக்கேட்டால், திண்கழற்காலசுரர்கள் செல்வங்களிலும்
சிந்தை செல்லாது.

இவர்களுக்கு வரங்கொடுத்து வாழ்விக்கவல்லனாய் ஸர்வ
மேதயஜ்ஞத்தாலே தேவதேவனென்று பேர்பெற்றுத் திரிபுரமெ
ரிக்குஞ்சேவகமுடையனான வ்ருஷ்டிஸம்ஹாராதிகாரிக்கு ப்ரஹ்மகபா
லாதிவ்ருத்தாந்தங்களில் பிறந்த விசேஷங்களைக்கேட்டால், ரு
த்ரபதத்திலும் ருசிபிறவாது.

சில ஸ்ருஷ்டிவிசேஷங்களிலே ருத்ரனுக்கு ஜ்யேஷ்டப்ரா
தாவாயும் பிதாவாயும் பிறந்து ஸர்வேச்வரனுக்கு ஔரஸ
புத்ரனுமாய் ஸர்வஹிதசிஷ்யனுமாய்க்கொண்டு க்ஷேத்ரஜ்ஞ
ருடைய ஸ்தாநங்களெல்லாவற்றிலும் மேலானஸ்தாநத்தையுடை
யனான ப்ரஹ்மா தான் பெருவிசும்பின்மீது போயிருக்கும் நெடு
வெள்ளமெல்லாம் கணைக்காலளவாம்படி வளர்ந்துவந்த மதுகைட
பர்களைக்கண்டு மோஹாயாசத்ராஸனாய்த்தனக்குக் கண்களும் ஸ்தநங்
களுமான வேதங்களைப்பறிகொடுத்துச்சுருணைசோர்ந்த கணக்கனைப்
போலே நீர்க்கடை நிலக்கடையறியாதே விலாபம்பண்ண, அப்
போது கேட்டருளினொரு பரமகாருணிகனானவன் விரோதி
நிராகரணம்பண்ணி வேதங்களையும் மீட்டுக்கொடுக்க, மீண்டும்
ஜ்ஞாநிவசியென்று வீற்றிருந்தபடியையுமநுஸந்தித்து 'ப்ர
ஹ்மஸ்தவ மேதயஜ்ஞா:, கல்பாநாம் பரிவர்த்தநாவிபிந்நா
தபோஜ்ஜிதம், சக்ரா ரமணீயதாம் லோகே நச்யந்தீதா: விதா
மோஹா:, நினைப்பான்புகிற் கடலெக்கலி நுண்மணலிற் பலர்' இத்யாதி
களையும் நிரூபித்தால், 'பதந்தி ப்ரஜாநாமைச்வர்யம்'
இத்யாதிகளில்படியே ஹிரண்யகர்ப்பபதத்தையும் த்ருணீகரித்
துக்கூட்டரிய துயரறுசுடரடியே கூடலாமாகில் ஒரு கதம்பாதி
ஸ்தாவரஜந்மத்தையே ப்ரார்த்திக்கும்படியாம்.

இப்படி வரசேவதஸ்ஸாவத்தைக் கேட்டவர்களுக்கு 'ஸ தேவோ நிரயாஸ்த, தஸ்யாஜ்ஞாயோ ஹேதுய'என்கிற படியே இமையோர்வாழ்தனிமுட்டைக் கோட்டைக்குட்பட்ட குறிச்சிகளெல்லாம் மூவேழுநரகங்களோடொக்க, இவையும் ஈரேழு நரகமென்னலாம்படியாயிருக்கும். 'யம் லப்த்வா சாபரம் லாபம் மந்யதே நாதிகம் தத:'என்னும்படி நிரதிசயமான தெரிவரிய வளவில்லா ஸுகாநுபவமும் வ்ருத்திவிசேஷத்தாலே வரதாநுபவத்தோடே கூடாதே சிற்றின்பமாயிருக விறப்பென்னும் ஞானிக்குமப்பயனில்லையேயென்னும்படி 'ஸர்வம் வ்யஸநமாண:' என்று சொல்லும்படி கழிப்பானுகையாலே ஒழிந்தேனென்று உபேக்ஷாவிஷயமாம். ஹோமத்ரநித்யமும்போலே ஹோமநித்யமும் ஹோமநித்யதைக்கு வ்யவஸாயகமன்று. மன்னுறிலென்னும் வ்யதிரேகோக்தியாலுமிவ்வர்த்தம் ஸித்தம்.

இப்படி ப்ரயோஜநாந்தரவிரக்தி பிறந்தால், உன்னாலல்லால் யாவராலுமொன்றுங் குறைவேண்டேனென்னும், உன்னித்து மற்றோர்தெய்வம் தொழா ளவனையல்லாலென்னும்படி வரிதீதஸ்ய ரூபமான மற்றொருதெய்வந் தொழாதே, மற்றுமோர்தெய்வமுளதென்றிருக்கும் ஸம்ஸாரிஜநத்தோடும் நெருங்காதே "யூயம் யூயம் வயம் வயம்" என்று வேறுபட்டு, கொள்ளக்குறைவில்லாதவள்ளல் மணிவண்ணன் பக்கலிலும் கூறைசோறென்றுற்போலே தனக்கு மற்றொரு ப்ரயோஜநாந்தரத்தை அபேக்ஷியாதே, ஸ்வாபாவமான ஸ்வரூபத்தில் உசிதவர்ணாச்ரமத்திலே ஊற்றமுடையனும்.

தந்திரங்களளவிலராய்த் தனத்தான்மிக்க தார்வேந்தர்தொழவையமாண்டார்மாண்டார், சந்திரனுஞ்சூரியனும்வீயுங்காலந்

(தந்திரங்ளித்யாதி) லீலாவிபூதியின் அநித்யதையை யறியுமவர் லீலாவிபூதியை நரகமாக வெண்ணிப் பரமபதத்தை யாகாங்க்ஷிப்பரென்கிறது. தந்திரங்கள் - தந்த்ரசப்தவாச்யமான ரதகஜதுரகபதாதிரூபபரிச்சதங்கள், அளவிலராய் - அபரிமிதங்களாயுடையவராய், தனத்

தாரகையின்வடமற்றுத் தனிவானுகும், இந்திரனுமேறுயர்த்த வீசன்றானு மீரிரண்டுமுகத்தானு மில்லாவந்நாள், நந்திருமானி லகண்டார் நாகமெல்லா நரகென்றுநற்பதமே நாடுவாறே. (எ)

ஐதி கவிதாகிகவிஹஸ்ய ஸவதஜஸ்ஸதஜஸ்ய
ஸ்ரீவெகேடநாயஸ்ய வெதாஹாவாயஸ்ய கூதிஷு
ஸ்ரீவரவேடிவொவாமெ த்ரூதீயம் விவகிவவ ।
சீரார்தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

வதுாயம் ஹீதிவவ ॥

துறவறமேதுணிவார்துணுக்கற்றவிளந்திணிவோர்
உறவிலாதவிணுமுயர்ந்தாருடனென்றிநின்றேம்

தால் மிக்க - தனதான்யாதிஸம்பத்தாலே யதிசயித்த, தார் - சிரோமாலா வக்ஷோமாலா விசிஷ்டரான, வேந்தர் - ராஜாக்கள், ஸூர்ய சந்த்ரவம்சோத்பவ ராஜாக்கள், தொழ - தங்கள் கிரீடமிவன்பாதத்தில் கடிதமாம்படி ஸாஷ்டாங்கப்ரணமம்பண்ணிஸேவியாநிற்க, வையமாண்டார் - இராஜ்ய மாண்டவர்களெல்லாரும், மாண்டார் - அநாமசேஷமாக நஷ்டமானுர்கள்; பின்னும், சந்திரனும் சூரியனும் வீயும் காலம் - ஸூர்ய சந்த்ரர்களும் நசிக்குங்காலத்து, தாரகையின்வடம் - நக்ஷத்ர பங்க்திகள், அற்று - நசித்து, தனிவானுகும் - பரமாகாசமேயவசிஷ்டமாகும்; தனிவானென்று - ஸூக்ஷ்மப்ரக்ருதியை விவக்ஷித்து அதுவே சேஷிக்குமென்னவுமாம். இந்திரனும், ஏறுயர்த்தவீசன்தானும் - ஏறு - வ்ருஷபம், அதை த்வஜமாகவெடுத்த ஈசனும், தானுமென்கையாலே யவனுடைய வ்யாவ்ருத்தி தோற்றுகிறது. ஈரிரண்டு முகத்தானும் - சதுர்முகனுன ப்ரும்மாவும், இல்லா அந்நாள் - மஹோபநிஷத்தில் சொன்னபடியே இவர்களொருவருமில்லாத ப்ரும்மப்ராளயத்தில், நந்திருமால் நிலகண்டார்-அஸ்மத்ஸ்வாமியான ஶ்ரிய:பதி தன்னுடைய ஸர்வகாரணத்வந் தோற்றநிற்கும் நிலையை சாஸ்த்ரத்தாலறிந்தவர்கள், நாகமெல்லாம் நரகென்று - ஸ்வர்க்கம்முதலான லீலாவிபூதியெல்லாவற்றையும் நரகதுல்யங்களென்று தெளிந்து, வைராக்யத்தையடைந்து, நற்பதமே நாடுவாரே - ஸர்வவிலக்ஷணமான பரமபதத்தையே தேடும் சிலராவர்களென்கை. (எ)

(துறவறமித்யாதி)ஸம்ஸாரிகள் நமக்குற வாகாமையால் முமுக்ஷுக்களோடு சேர்ந்துநின்றவராய் விவேகநிர்வேத விரக்தி பீதிகளையுண்டா

மறவழிமாற்றியெம்மையலைத்தீர்த்தவர் மன்னருளால்
கறவையுகந்தபிரான் கழல்சூடுங்கருத்தினமே. (௮)

இப்படி விவேகவிசேஷத்தாலே ஸ்தூலாபசாராதிநிவ்ருத்தியும், நிர்வேதவிசேஷத்தாலே நிஷித்தநிவ்ருத்தியும், விரக்திவிசேஷத்தாலே பஹுக்ஷுத்ரகாம்யநிவ்ருத்தியும் பிறந்தாலும், ப்ராரப்தமுமாய் போகத்தாலுமன்றிக்கே க்ருதப்ராயச்சித்தமுமன்றிக்கே அப்ராப்தகாலமுமாய் அநாரப்தகாலமுமாய்க்கிடக்கிற அபூர்வபாபத்தைப் பார்த்தால், போகத்தாலேயாதல் ப்ராயச்சித்தத்தாலேயாதல் நிச்சேஷமாகக் கழிக்கவரிதாயிருக்கிறபடியையும், இவற்றின் பலமான அநந்தபாபராசிகளை அபிவ்ருத்தித்து அபாரமான துஃகஸாகரத்திலே அழுந்தவேண்டும்படிவரும் ஜந்மஜராமரணாதிசக்ராவர்த்திப்ரவாஹத்தையும், உபாயவேறித் தாஸ்யஸ்ரீயராய்த் தோற்றினாரை பலத்தாலே ஸ்வபாவஸவென்று தகரவிழவிடுவார் ஸ்வவிஷயவ்ருத்திகளையும் ரக்ஷ்யரக்ஷணத்துக்கு மதாமதம் பண்ணிவைப்பார் ஸ்வதந்த்ரமாநுஜை அவிநீதராக்கிக்கொண்டாள்வரான தைவதாந்தரங்களினு

க்கின வாசார்யக்ருபையாலே மோக்ஷப்ரயோஜநராகப் பெற்றோ மென்கிறது. துறவறமே துணிவார் - த்யாஜ்யதர்ம்மங்களான வாத்மாபஹாரங்களில் வ்யவஸாயத்தையுடையார், தேஹாத்மாபிமாநிகளென்றபடி. துணுக்கு - மோக்ஷப்ராவண்யம், அற்ற - அதில்லாத, இளந்துணிவு-ஐச்வர்யகைவல்யங்களில் துணிவு, இதரபுருஷார்த்தருசி, அதனையுடைய ப்ரயோஜநாந்தரபரரும், உறவிலர் - முமுக்ஷுவுக்கு பந்துக்களல்லர், ஆதலின், நாம் - மோக்ஷப்ரயோஜநரான நாம், உயர்ந்தாருடன் - மோக்ஷப்ரயோஜநத்வேந உந்நதரான முமுக்ஷுக்களோடே ஒன்றிநின்றோம்-ஏககண்டராய்க்கலந்து வர்த்திக்கப்பெற்றோம்; கிஞ்ச, மறவழி மாற்றி-மறம்-கோபம், இது காமாதிகளையும் உபலக்ஷிக்கிறது. காமக்ரோதாதிமார்க்கங்களைக்கழிப்பித்து, அதாவது விவேகநிர்வேதவிரக்திபீதிகளை யுண்டாக்கியென்றபடி எம்மையலைத் தீர்த்தவர் - ஸம்ஸாரப்ராந்தியைக் கழிப்பித்த வாசார்யர்கள், அவருடைய, மன் அருளால் - ஸ்திரமான க்ருபையாலே, கறவையுகந்தபிரான்-கோகணத்தை யுகந்து ரக்ஷித்த உபகாரகனான க்ருஷ்ணனுடைய, கழல்சூடும் கருத்தினமே - திருவடிகளை யாஸ்ரயிக்கும் அபிப்ராயத்தை யுடையோமானோமென்கை. (௮)

டைய ப்ராப்தியில் தோஷங்களையும், நமன்றமர்பாசம்விட்டாலலைப் பூணுண்ணுமவ்வல்லல்களையும், வெஞ்சொலாளரான நமன்றமர்செய்யும் வேதனைகளையும், பீஷண யமபடவாக்யந் கேட்டு மோஹித்துவிழும்படியான நரகமார்க்கத்தின் படிகளையும், அதிகோர ஸஹஸ்ரநரகயாதநைகளையும், தாபத்ரயாத்யாயாதிகளிலே பரக்கக் கேட்டு, அஹம் பீதோऽஸ்மி, தெளிதொறும்நன்று மஞ்சுவன்நரகம்நானடைதலென்னும் அதிதீவ்ரபீதியாலே, காற்றினிடைப்பட்ட கலவர்மனம்போலேயும் ஆற்றங்கரைவாழ்மரம்போலவும், இருபாடெரிகொள்ளியினுள்ளெறும்புபோலவும், பாம்போடொருகூரையிலேபயின்றாற்போலவும், வெள்ளத்திடைப்பட்டநரியினம்போலவுமுள்ளந்துளங்கி ப்ரயோஜநாந்தரபரனாதல் தத்ப்ரயாநனாதல் உபயஸம்பந்தியாதல் மோக்ஷப்ரயாநனாதலன்றிக்கே மோக்ஷைகபரனாய், ஸர்வேச்வரப்ராப்திக்ரமமாய் இட்டபடைகற்படையாய் விஷவிஷஸம்ஸர்கரஹிதமான நிவ்ருத்திமார்க்கத்திலே 'ஜராநாஷ்ட்ரம் ப்ராப்ய, ஜைதா வார்ண்யவார்ண்யந, கிளரொளியிளமை கெடுவதன்முன்னம்' இத்யாதிகள்படியே விலக்கற்ற விரைதலுடையனும். (விலக்கத்தவிர்த்தலுடையனும்)

வந்தனபோல் வருவனவுமனந்தமாகி மாளாத துயர் தருவல்வினைநெருப்புக், கிந்தனமாயெண்ணிறந்தகாலமெல்லாமின்னமுமிப்பவக்குழிக்கே * யழியாவண்ணம், வெந்த

(வந்தனவித்யாதி) அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரத்தில் தாம் பட்டபாட்டைக்கண்டு பயமுடையார் ஸர்வேச்வரனாலே விதிக்கப்பட்ட பக்திப்ரபத்திகளாகிற மோக்ஷோபாயத்திலிழிவார்களென்கிறது. வந்தனபோல் கீழுக்குவந்த துக்கங்கள்போலே, வருவனவும் - இனிமேல் வரப்புகுகிற துக்கங்களும், அநந்தமாகி - முடிவில்லாதனவாகி, மாளாத - அனுபவ ப்ராயச்சித்தாதிகளால் கழிக்கவரிதான, துயர்தரு வல்வினை - துயரத்தைக்கொடுக்குங் கொடியகர்மம் என்றபடி, அதாகிற, நெருப்புக்கு - தாவாக்நிக்கு, இந்தனமாய் - எரிகருவியாய், எண்ணிறந்த காலமெல்லாம் - அஸங்க்யாதமான பூர்வகாலமெல்லாம், இந்தனமாயென்று பூர்வேணாந்வய:. இன்னமும் - இனிமேலும், எண்ணிறந்த காலமெல்லாம்,

* இழி என்றும் பாடம்.

தொருகுழவியைநற்குமாரனுக்கும்வெறித்துளவவித்தகனார்
விதியேகொண்டார், பந்தனமாமவையனைத்தும் பாறு
கைக்கும் பழமறையின்பதமொன்றே பயிலுவாரே. (௯)

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீபரமபதஸோபாநே சதுர்த்தம் பீதிபர்வ ।

சிரார்தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

பஞ்சமம் ப்ரஸாதநபர்வ ॥

கருமாலையில்வருங் கட்டங்கழிக்குங் கருத்துடையா
ரொருமால்பெருகிய யோகின்முயன்று மதன்றியுநம்

இப்பவக்குழிக்கே-இஸ்ஸம்ஸாரகர்த்தத்திலே, அழியாவண்ணம்- அஸத்கல்பனாய்ப் போகாதபடியை, எண்ணியிதிசேஷ:. வெந்ததொருகுழவியை - அச்வத்தாமாஸ்த்ரத்தால் கர்பத்திலே கரியாய்வெந்ததொருகுமாரனை, பரிக்ஷித்தையென்றபடி. நல்குமாரனுக்கும் - நல்லகுமாரனுக்கின, ஆக்குமென்றது தாச்சீல்யப்ரத்யயாந்தம். வெறித்துளவவித்தகனார் - பரிமளயுக்தமாயிருக்கிற துழாய்மாலையுடைய விஸ்மயநீயனான க்ருஷ்ணனுடைய, விதியேகொண்டார் - "பஜஸ்வ, ஶரணம் வ்ரஜ" என்கிற விதிவாக்யங்களைத் தங்களுக்குத் தஞ்சமாகப்பரிக்ரகித்தவர்கள், பந்தனமாமவையனைத்தும் - மோக்ஷப்ரதிபந்தகங்களாகிற ஸர்வபாபங்களையும், பாறுகைக்கும் - தூளியாம்படி ஸம்ஹரிக்கும், பாறு - தூளி, கைக்கும்- ஸம்ஹரிக்கும், பழமறையின் பதமொன்றே - அநாதியான வேதாந்தங்களில் விதிக்கப்பட்ட பதமொன்றே, ப்ரபத்திமார்க்கமான முக்யமார்க்கமொன்றையே, பயிலுவார் - அப்யஸிக்கப்பார்ப்பர். ஸ்வாதிகாராநுரூபமாக வொருவுபாயத்தைப் பற்றப்பார்ப்பர்களென்கை. (௧)

(கருமாலையித்யாதி)ஸம்ஸாரதுக்கத்தைக் கழிக்கப்பார்ப்பார் பக்திப்ரபத்திகளில் ஸ்வாதிகாராநுரூபமாகவொன்றைப்பற்றி யபிமதபலம்ப்ராபிக்கும்வகை பார்த்திருப்பார்களென்கிறது. கருமாலையில்-கர்ப்பபரம்பரையில், வருங்கட்டம்-வருகிறகஷ்டம்,சக்ருந்மூத்ரமஹாபங்க சாயித்வாதிகள் கர்ப்பஜந்மஜராமரணாதிதுக்கங்களை யென்றபடி. கழிக்குங்கருத்துடையார்-கழித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்னும் அபிப்ராயத்தையுடைய

திருமாலடியிணை திண்சரணுகு மெனவரித்துந்
தருமாலினியவைதானே யெனத்தக வெண்ணுவரே. (க0)

இப்படி வஸிவபிண-ுவிவெகநிரெவ-ுஉவிரக்திகள் பிறந்தவனுடைய வர்ணாவாவரபிவவ்யாயிவிஶெஷங்களுக்கெல்லாம், எருத்துக்கொடியுடையானும் பிரமனு மிந்திரனும் மற்றுமொருவரும்இப்பிறவியென்னும்நோய்க்குமருந்தறியாதிருக்க, மருத்துவனாய் நின்ற மாமணிவண்ணன், ‘‘ஹஜஸ்வ ாமு’’ என்றும், ‘‘ாமெகம் ஶரணம் வ்ரஜ’’ என்றும் விஹித்த ஹெஷஜங்களிரண்டில், ஹக்தியொமம்கஉ-ுயொமாஜிகளை முன்னிட்டுக்கொண்டுமேலும் வண-ுாப்ரரஷியஉ-ுங்களை யவெக்ஷித்து ஞாரஂஹத்திலுஉஜாராயாவஸரங்களிலும்வ்ருவதியைக்கைதொடுமானமாகக்கொண்டு வ்ருவரத்தமாய், கஉ்ருதயாரெரபோலே கவிஹிஜஸ்ருதிஸஜாநரபிவமாய், ஸ்வநயீஉஶ-ுநாஜிஶஉவங்களாலே சொல்லும்படியான வெளிச்செறிப்பையுடைத்தாய், ஞஸநாஜிவஸிகாரயகஜமாய்க்கொண்டு வனகாமருதாநமணஉெஶகாரஙங்களிலே கநஜிநஉநவதி-ுக்க வளர்ந்துவருவதாய், கஷிஉவ்ருத்ரயாஜமாயிருக்கும். இது ‘நாநாஶஉவாஜிஹெஉாக’ என்கிறபடியே கநெக வியமாயிருக்கும். இவற்றில் கநந்ருவ்ருயொஜநனுக்கு ஷயமெவ

முமுக்ஷுக்கள், ஒருமால் பெருகிய - ஏகரூபத்வேந அவிச்சின்னமான பக்திரூபாபந்ந ஜ்ஞாநமானது ஸந்ததிரூபேண ப்ரவஹிக்கிற, யோகில் முயன்று - பக்தியோகத்திலுத்போகித்து, ப்ரவேசித்தென்றபடி. அதன்றியும் - அந்தப்பக்தியோகத்தை யொழியவும், அகிஞ்சனருமாய்விளம்பாக்ஷமருமாயிருக்கும் அதிகாரிகள், நந்திருமால் - ப்ரஸித்தனான ஸ்ரீய:பதியினுடைய, நாமென்று ப்ரஸித்தியையுங்காட்டும். அடியிணையே - இரண்டு திருவடிகளே, திண்சரணுகுமென - அமோகோபாயமாகவேனுமென்று, வரித்தும் - ஸாங்காத்மரக்ஷாபரஸமர்ப்பணம் பண்ணியும், இனி - பரஸமர்ப்பணாநந்தரம், அவை - அநிஷ்டநிவ்ருத்தீஷ்டப்ராப்திகளை, தானே தருமென - நம்மையும் ஸஹகார்யந்தரமபேக்ஷியாமல் ஸ்வயமேவ ப்ரஸாதித்தருளுமென்று விஸ்வஸித்து, தகவு - அவனுடைய க்ருபையை, எண்ணுவர் - சாதகபக்ஷி மேகத்தைப் பார்த்திருக்குமாப்போலே க்ருபையைப் பார்த்திருப்பார்களென்கை. (க0)

ஷ்டமில்லாமையாலே யதாதிகாரம். 'நான்யம் தேவம் நமஸ்குர்யா நான்யம் தேவம் நிரீக்ஷயேத்' என்கிறபடியே அவனையல்லால் மற்றொரு தெய்வந்தொழாதே 'ப்ரணமந்தி தேவா:' என்னும்படி யேயவர்கள் தொழாநிற்குமிவன் அநந்யார்ஹன். ப்ரயோஜநாந்தரபரனுடைய ஸம்பந்தம் ப்ராந்தமாநாபமாநார்ஹம். அநந்யப்ரயோஜநனுடைய ஸம்பந்தம் வந்த்யமாநாபமாநார்ஹம். ஆத்மகுணங்களில்லாதவனுக்கு ஸம்ஸ்காரங்களெல்லாமுண்டானாலும் முக்தியில்லையென்றும், ஆத்மகுணவிசிஷ்டனுடையவன் ஸம்ஸ்காரங்களில் பெற்றதுகொண்டு முக்தனுமென்றும் மஹர்ஷிகள் சொன்ன குணங்களில் 'தேவாநந்யயோ கேந ஸக்த்யாதிவிமுக்தி'என்கிற வரவேண்டியதான தங்குணவிசேஷம் ஸ்ரேஷ்டதமம்.

இப்படி ஸர்வாதிகாரமான ஸக்தியோகத்தில் அதிகாரிக்கைக் கீடான விஶ்வக்ஷேமஜ்ஞாநஸத்யாதிகளின்றிக்கே 'நின்னருளே புரிந்திருந்தேன், துணியேனினிநின்னருளல்ல தெனக்கு, உன்றிருவருளாலன்றிக் காப்பரிதால்' என்றிருக்கு மதிகாரிக்கு அநந்யமான ஶரணவரணம் ஆநுகூல்யஸங்கல்பாதிவரிகரமாய், 'அநந்யஸாத்ய ஸ்வாபீஷ்டே'இத்யாதிகள்படியே ப்ராயஶ்சித்தஸகஹஸ்ரந்யாஸமாயிருக்கும். அத்யந்தாசிஞ்சநனுடைய ஸந்யாஸத்திற்கு மவ்விஷயத்தில் அதிவ்யவஸ்திமில்லை. ஸர்வஶக்தியினுடைய ஸங்கல்பத்துக்கவாந்தரவ்யாபாராபேக்ஷாநியமமில்லை, இரண்டுமிப்படி ஸகலத்தாயிருக்கும். ஆசார்யனாலே தன்னை ந்யஸ்தமாகவறிந்த ஶிஷ்யன்தான் ஸந்யாஸம்பண்ணான். இவனுக்கு ஸமயத்தில் ஶங்காதிகள் வந்தாலும், ஆசார்யனுடைய ஸந்யாஸம் ஸமாதிநாஸமதம். அவன் தனக்காகப் பண்ணின ஸந்யாஸம் தனக்கு ப்ரமிதமல்லாதபோது தானும் ஸந்யாஸம் பண்ணினால் வந்யஸந்யாஸம் ஸமித்தேவிடும். பின்பிலிது மிகுதியான ஸூக்தத்தின் படியாம். உயர்ந்த திடர்க்கடைத் தேற்றலாம்படி. தாழ்ச்சியுடைய விஷயத்திலதானே ப்ரவஹிக்கும்படியான க்ருபாகுணத்தாலே

ஸ்வதந்த்ரஶேஷி தன்கூறாகவும் தன்பேறாகவும் மேலுள்ள நன்மைகளையெல்லாம் விளைக்கும். இந்த ப்ரபத்தி 'தாவதா க்ருதீ:' இத்யாதிகள்படியே உபாயமாயும் ஸ்வதந்த்ரமாயும் நின்று ஸகலபலஸாதநமாகையாலும், ஸ்வரக்ஷித்வஸித்திக்குக் கைமுதலற்று ஶரண்யஸ்வபாவாதிபரிஜ்ஞாநமுடையாரெல்லாருக்கும் அதிகரிக்கலாமாகையாலும், தன் பலம்போலே தேஶகாலாதிநியமமில்லாமையாலும் ஸபரிகரமாக ஸக்ருத்கர்த்தவ்யமாகையாலும், ஸுகரமாகையாலும், 'உபாய: ஸுகரஸ்த்வயம் துஷ்கரஶ்ச மதோ மம' என்னும்படியான வ்யவஸாயகௌரவத்தை யுடைத்தாகையாலும், பஹுஶாஸ்த்ரதாத்பர்யத்தையாலும், யஜ்ஞாதிஸாத்யங்களைப்போலே நாஶப்ரத்திபாதகமல்லாமையாலும், ஸர்வோபநிஷத்துக்களுக்கெல்லாம் ஶிரோபூஷணமென்னும்படி மேலாய் நிற்கையாலும், இதின் ப்ரபாவம் 'ஸக்ருதேவ நிரதா:' இத்யாதிகளாலே பரக்கப்பேசப்பட்டது.

மற்றுள்ள ஶாஸ்த்ரார்த்தங்கள்போலே அதிகாரிக்ருத்யமான ப்ரபதநத்தில் சிலருடைய அதிகாரிவிஶேஷணாதிவ்யபதேஶம் விஶேஷாயப்ராயாந்யபரம். ஶ்ருதியில் ந்யாஸப்ரஹ்மஶப்தஸாமாநாதிகரண்யம் அந்யபரம். ஸாங்கப்ரபதநந்யாஸமுமெஶேஷஸம்பந்தனுக்கு ஸாங்கஸித்தமில்லாதவிஷயத்தில் பக்தியும் ப்ரபத்தியும் வைகல்யமும் ஸ்வதந்த்ரமென்னலாயிருக்க பக்தியோகத்தை விஶேஷித்து ஸ்வதந்த்ரமென்றவர்களுக்கு அதிகாரிவிஶேஷஸ்வதந்த்ரவிஷயத்திலே தாத்பர்யம். தேஶகாலாதிகாரத்யாதிபேதத்தாலே ஶாஸ்த்ரவைஷம்யவிகல்பப்ராயஶ்சித்தாதிகளெல்லாவற்றிலும் ப்ரஸித்தம்.

இப்படி யதாதிகாரம் ஸம்யக்ப்ராயஶ்சித்தமாக விஹித்த பக்திப்ரபத்திகளி லொருவழியிலே யிழிந்தவனுக்கு அப்போதே உத்தரபூர்வாகஶ்லேஷ விநாஶங்களுண்டாம். உத்தராகாஶ்லேஷம் ப்ராமாதிகவிஷயம். விவேகாதிபக்தியுடையாருக்கு பாபவிவேகோத்தரவம் அநாவத்தில் புகாது. மந்தவிவேகருக்கு மின்னொளிபோலே தோற்றி ப்ராயஶ்சித்தஹதமாய்மறையும்.

ராமாதிகாரிந்ருமுடையாருக்கு ஶிக்ஷாவிஶேஷங்களாலே பிரித்த
லுண்டு. ஸர்வபாபவிநாஶம் ப்ராரப்தவ்யதிரிக்தவிஷயம்.
ஸுக்ருதப்ரபத்திநிஷ்டனை செய்தவேள்வியனானவனுக்கு ப்ரா
ரப்தகார்யமான கர்மபலத்திலு மார்த்தியினளவுக்கீடாக தே
ஹாந்தராதிஹேதுவான அம்ஶம் கழியும். 'யஸ்ய ப்ரஸாதே
ஸகலாஃ, ப்ரஸந்நேவ த்ருஷ்டேஷு' இத்யாதிகளின்படியே இவனை
ளவில் ஸகலஸ்துரானவர்களெல்லாரும் ஸுப்ரஸந்நராவார்கள். ஆ
மவசவசிக்ருஹீதனுக்கு யமவஶ்யதாதிகளில்லையென்னு மிடம்
'பரிஹர மதுஸூதந ப்ரபந்நாந், ப்ரபவோஹம் ந்யந்ருணாம் வி
ஷ்ணோ:, நலியுநரகமும் நைந்து நமனுக்கிங்கு யாதொன்றுமில்லை,
நமன்கூறுசெய்துகொண்டிருந்த, குற்றமெண்ண வல்லனே, நாவ
லிட்டுழிதருகின்றோம் நமன்றமர் தலைகண்மீதே, நரகமே சுவர்க்க
மாகு நாமங்களுடையநம்பி' இத்யாதிகளாலே யறியலாம். ஆகை
யாலிப்படி நிஸ்ஸம்ஶயனானவிவன் 'ஆள்கின்றானாழியான் யாரால்
குறையுடையும், எத்தனைவிடர்க்கடற்கிடத்தி யேழை நெஞ்சமே,
திருமாறலைக்கொண்ட நங்களுக்கெங்கேவருந் தீவினையே' இத்யாதி
களின்படியே நிரபேக்ஷனாய் நிர்பரனாய் நிர்பயனும். அங்கு
மவஶ்யமில்லாதபோது மடலூருமவஶ்யமாய் மாகவைகுந்தங்
காண்பதற்கென்மன மேகமெண்ணியிருக்கும்.

முன்செய்தவினைத்திரளின் முளைத்ததன்றி மற்றுள்ள முத
லரிந்து முளைத்தகூற்றில், தன்செய்ய திருவருளா லிசைவுபார்த்

(முன்செய்தவினை யித்யாதி) இப்பாட்டில் ஸர்வபாபவிமோசநத்தைச்சொல்லுகிறது. முன்செய்தவினைத்திரளில்-பூர்வாகஸமூஹத்திலே முளைத்ததன்றி-பலோந்முகமான ப்ராரப்தகர்ம்மமொழிந்த, மற்றுள்ள-ப்ராப்தேதர பூர்வபாப மெல்லாவற்றையும், முதலரிந்து - உபாயப்ராரம்பக்ஷணத்திலுபயாதிகாரிகளுக்கும் பொறுத்து, (இனிமேல் ஸ்வதந்த்ரப்ரபன்னனுக்குச் சொல்லுகிறது) முளைத்த கூற்றில்-ப்ராரப்தாம்சத்திலும் சிறிதம்சங்களை, இசைவுபார்த்து - ப்ரபன்னனுடைய ஆர்த்திதாரதம்யத்தைப்பார்த்து, அதுக்கீடாக, தன்செய்யதிருவருளால்-செய்ய-ருஜுவான, தன்னுடைய ஸ்ரீமத் க்ருபையாலே, தழல்சேர்ந்த தூலமென - அக்னியைச்சேர்ந்த பஞ்சுமலைகள்போலே, தானேதீர்த்து -

துத் தழல்சேர்ந்த தூலமெனத்தானே தீர்த்துப், பின்செய்யும் வினையினினை வொன்றுதொன்றும் பிழைபொறுத்து வேறுளது விரகான்மாற்றுப், என்செய்ய தாமரைக்கட் பெருமானெண்ண மெண்ணுதாரெட்டிரண்டுமெண்ணுதாரே ❋❋ (௧௧)

இதி கவிதார்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு ஸ்ரீபரமபதஸோபாநே பஞ்சமம் ப்ரஸாதநபர்வ.

சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

ஷஷ்டம் உத்க்ராந்திபர்வ ||

உறையிட்டவாளென வூனுளுறைகின்றயோகிகளை
நறுமட்டொழிவற்ற நற்றுள வேந்தியநாயகனர்
நிறைமட்டிலாத நெடும்பயன்காட்டநினைத்துடலச்
சிறைவெட்டிவிட்டுவழிப்படுத்தும் வகைசெப்புவமே ❋❋

தக்தமாக்கி, பின்செய்யும்வினையில்-உத்தராகத்தில், நினைவொன்றுது-ஜ்ஞானத்தோடொன்றுதே, ஒன்றும்பிழை - அஜ்ஞானத்தால் வரும் பாபங்களை, பொறுத்து - உபாயபரிக்ரஹவேளையிலே அஶ்லேஷவிஷயமாம்படி ஸங்கல்பித்து, வேறுளது - உத்தராகத்தில் ஜ்ஞானக்ருதாம்ஶத்தை, விரகால்மாற்றும் - விரகு - சாதுர்யம். அதாவது - அநுதாபபுந:ப்ரபத்யுபக்லேஶாதிலக்ஷூபாயத்தாலே, மாற்றுகை-தீர்க்கை, க்ரோடீகரிக்கையென்றபடி. க்ரோடீகரிக்குமவனை, என்செய்யதாமரைக்கட் பெருமான் - மதீயனாய் சிவந்த தாமரைப்பூப்போன்ற திருக்கண்களுடைய வெம்பெருமானுடைய, எண்ணம் - இத்தலையிலுஜ்ஜீவனவிஷய சிந்தாப்ரகாரங்களை, எண்ணுதார்-பராமர்சியாதார், எட்டிரண்டுமெண்ணுதாரே - எட்டுமிரண்டுமறியாத பசுப்ராணியோடொப்பவர். யத்வா-திருவஷ்டாக்ஷரத்தையும் த்வயத்தையும் அநுஸந்தியாத கர்ப்பநிர்ப்பாக்யரென்கை. (௧௧)

இது உத்க்ராந்திபர்வத்தில் பாட்டு. (உறையிட்டவித்யாதி) இது ப்ரபன்னரை ஸர்வேஶ்வரன் பரமபதத்தேறக்கொண்டுபோவான் சரீரத்தினின்றும் உத்க்ரமிப்பிக்கும்ப்ரகாரத்தைச்சொல்லுகிறது. உறைவிட்டவாளென - உறையிலிட்டுவைத்தவாள்போல், அதாவது தன்னுள்ளே நிர்மலனாய் புறம்பேயழுக்குடம்பாலாவரிக்கப்பட்டிருக்கை, ஊனுள

இப்படி முன்பு பண்ணின வ்யஸநங்களுக்கெல்லாம் தத்தத திகாராநுகுணமாக ப்ரபத்த்யாதி ப்ராயச்சித்தம்பண்ணி மேல் வ்யஸநங்களில் முயலாதபடி உள்ளமுறை செயலுள்ள விவ்மூன்றையுமுள்ளிக்கெடுத்துக் குன்றமெடுத்த பிரானடியாரொடு மொன்றிநின்று நாட்டாரோடியல்வொழிந்து, ஸம்ஸாரிஸம்பந்தமான வஸிஷ்டாநுபவம் பெருமையாலே, வாய்க்கட்டுண்டு திருப்பாற்கடலிலே முழுகினவனைப்போலே, தன்னவஸ்தையைக்கண்டு இரக்கமனத்தோடெரியனை யரக்குமெழுகு மொத்துக் கரியநாழிகையூழியில் பெரியதாய், கங்குலும்பகலும் கண்டுயிலறியாதே, என்சொல்லியுய்வனிங்கவனை விட்டென்னும்படி ஸம்ஸாரத்திலடி தெரியாதே, மருளொழிந்து மங்கவொட்டென்மாமாயை மாயஞ் செய்யேலென்று வளைத்து, ப்ரபத்திவாக்யோச்சாரணமே ப்ரஸ்தாநஸம்வாதமாம்படி அவாவற்று வீடுபெறுமதிகாரிக்கு வைத்த நாள்வரையெல்லைகுறுகி மோக்ஷஸாஸ்த்ரங்களிற்சொல்லும் ஸூர்யாவஸாநங்களாலும் சுதிஸந்தோஷத்தையுண்டாக்கி, ஒன்பது வாசல் தானுடைக்குடம்பை பிரியும்போது உத்தராயணம் தக்ஷிணாயநம் சுக்லபக்ஷம் க்ருஷ்ணபக்ஷம் பகலிரவு ப்ரஸ்தாப்ரஸ்தவிஷேஷவிசேஷ நிர்த்தவிசேஷங்களென்கிற வாசியற சரணமாகத்தன் தாளடைந்தார்க்கெல்லாம் மரணமானால். இருள் தருமா

றைகின்றயோகிகளை - ஊன் - மாம்ஸம். மாம்ஸமயமான சரீரத்துக்குள்ளே வஸித்து பக்திப்ரபத்திகளாகிற அஷ்டாங்கயோகங்களையுடைய பக்தரையும் ப்ரபந்நரையும், (நறுமட்டித்யாதி.) நறு - நாற்றம், மட்டு - மது, இரண்டும், ஒழிவற்ற - அவிச்சிந்நமாய் வர்த்திக்கிற, ஸத்பரிமள மதுஸ்யந்தியான, நற்றுளவு-சாற்றுப்படிகளிலே விலக்ஷணமான திருத்துழாய், அதனை, ஏந்திய - தரிக்கின்ற, நாயகனார் - ஸர்வேஶ்வரன், நிறைமட்டிலாத, நிறை - பூர்த்தி, மட்டு- அவதி, அதில்லாத, நிரவதிகபரிபூர்த்தியையுடைய, நெடும்பயன் -நிரவதிகபலம், பரிபூர்ணப்ரஹ்மாநுபவகைங்கர்யங்களை, காட்டினைத்து-பரமபதத்தேறக்கொண்டுபோயநுபவிப்பிக்க ஸங்கல்பித்து, உடலச்சிறைவெட்டி விட்டு - ஸ்தூலசரீரமாகிற சிறையை வெட்டிக்கழித்து, இச்சரீரத்தினின்றும் உத்க்ரமிப்பித்தென்றபடி. வழிப்படுத்தும் - அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தில் செலுத்தும்ப்ரகாரத்தை, செப்புவம் - சொல்லுவோமென்கை. (கஉ)

ஞாலத்துளிப்பிறவி வேண்டாதபடி வைகுந்தங்கொடுக்கும்பிரான், இவனுக்கு அடியிலே அஶ்லேஷவிநாஶவ்யபதேஶ விஷயங்களாய்க்கொண்டு மாறநிணைப்பிட்டுக்கிடந்த உத்தரபூர்வாகரூப பாவங்களை மாற்றி, “ப்ரியேஷு ஸ்வேஷு ஸுக்ருதமப்ரியேஷு ச துஷ்க்ருதம்” இத்யாதிகளின்படியே “நாட்டிலுள்ள பாவமெல்லாம்சும்மெனாதே கைவிட்டோடித் தூறுகள்பாய்ந்தனவே” என்னும்படி அநுகூலப்ரதிகூலருடைய ஆநுகூல்யப்ராதிகூல்யங்களுக்கும் பலங்கொடுத்து சாமிடத்தென்னைக் குறிக்கொள்கண்டாய், அப்போதைக்கிப்போதே சொல்லிவைத்தேனென்றும், அவன் க்ருபாவிஶேஷத்தாலே “யம் யோகிந: ப்ராணவியோககாலே யத்நேந சித்தே விநிவேஶயந்தி” என்னுமவஸ்தையில்லையாய் காஷ்டபாஷாணஸந்நிபனாய்க்கிடக்கிலும் “அஹம் ஸ்மராமி” என்கிறபடியே தன்னினைவை இவனுக்கு நினைவாக்கி, “கேவலம் மதீயயைவ தயயா அதிப்ரபுத்த:” என்கிறபடியே ஸ்வயமாக ஸ்வவிஷயத்தில் வெளிச்செறிப்பாலே ஸர்வபூதஸாதாரண ஸங்கல்பாநுஸாரமாம்படி ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்குப் போலே அதிகாரநிரபேக்ஷமாகத்தானே உத்க்ரமணநிமித்தமாகநின்று, பாஹ்யேந்த்ரியங்கள் பத்தையும் மனஸ்ஸிலும், இவற்றோடே கூடின மனஸ்ஸை ப்ராணவாயுவிலும், இந்த்ரியங்கள் பதினொன்றோடுங்கூடின ப்ராணனை ஜீவாத்மாவிலுமிப்படி சேர்ந்ததிரளை இஶ்ஶரீரைகதேஶமான ஸூக்ஷ்மபூதங்களிலும், இவையெல்லாவற்றையுங்கூட ஹ்ருதயஸ்தனை தன் பக்கலிலே சேர்த்து இவனை இளைப்பாற்றி, இப்படிப்பொதுவான உத்க்ராந்திக்ரமம் நடந்தால் முமுக்ஷுவான இவனை லோகாந்தரங்களுக்கும் வழிகளான ஹ்ருதயநாடி நூற்றிலும் ப்ரவேசிப்பியாதே, ஸுஷும்நையென்றும் ப்ரஹ்மநாடி என்றும் மூர்த்தந்யநாடி என்றும் பேர்பெற்ற ஹ்ருதயமுக்யநாடியில் [illegible]மான த்வாரம்வெளிச்செறிக்கப்பண்ணி, அதிலே ப்ராணேந்த்ரியஸம்யுக்தஸூக்ஷ்மஶரீரத்தோடேகூட ப்ரவேசிப்பித்து, ஹ்ருத்கோஶ[illegible]தமாய்க்

கொண்டு அவலம்பிக்கிற ஹ்ருதயாந்தரீக்ஷத்திலே ஸூக்ஷ்ம ஸுஷிரத்தினின்றும் மேலே கொண்டேறி ஸதநாடிப்ரஸாரமான ப்ரஹ்மத்வாரமென்று பேர்பெற்ற மூர்த்தந்யஸுஷிரத்தில் ப்ரஹ்மரந்த்ரமென்கிற தலைவாசலைத் திறந்துகொண்டு புறப்பட்டு நாடிகளோடே சங்கிலித்துவக்குப் போலே பிணைத்துவைத்த ஸூர்யகிரணங்களை அவலம்பமாக்கி வைகுந்தம்புக வழிப்படுத்தும்.

முன்கருவியீரைந்து மனத்திற்கூட்டி முக்கியமாமருத் திலவை சேர்த்ததெல்லாம், நன்குணருமுயிரிற்சேர்த் தைம்பூதத்தை நண்ணுவித்துத் தான்றன்பால் வைக்கு நாதன், ஒன்பதுடன்வாச லிரண்டுடைத்தா யுள்ளேயொ ருகோடி துயர்விளைக்கு முடம்பாயொன்றும், வன்சிறை யின்றலைவாசற் றிறந்துநம்மை † வானேறுவழிப்படுத்த மனமுற்றானே ❋❋

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீபரமபதஸோபாநே ஷஷ்டோத்க்ரமணபர்வா.

சீரார்தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

(முன் கருவியித்யாதி) முன், கருவியீரைந்தும், கருவி-காரணங்கள் வாகாதி காரணங்கள் பத்தையும், மனத்தில்கூட்டி-மனத்தோடு சேர்த்து அவை - மனஸ்ஸோடுகூடிய இந்திரியங்களை, முக்கியமாம் மருத்தில் - முகவர்த்தியான ப்ராணவாயுவிலே, சேர்த்து, அது எல்லாம் - அவை யெல்லாவற்றையும், நன்குணருமுயிரில் - நன்றாக ஜ்ஞாநவானான வாத்மாவில், சேர்த்து, அவ்வுயிரை இதிசேஷ:. ஐம்பூதத்தை நண்ணுவித்து ஸூக்ஷ்மபூத பஞ்சகத்தையடைவித்து, தான் தன்பால்வைக்கும்நாதன். இப்படி பூதஸூக்ஷ்மாந்தமாகக் கூட்டினதிவனை யெல்லா மிளைப்பாற்றும் படி ஹார்த்தனான தானே தன் பக்கல் சேர்த்துக்கொள்ளுமவனான ஸ்வாமி ஒன்பதுடன் வாசலிரண்டுடைத்தாய்-ஒன்பதுடனிரண்டு பதி னொன்று, சிரோக்ஷண்ய ப்ராணத்வாரங்களேழும் மேட்ர பாயுக்களும் தச மியான நாபியும் ப்ரஹ்மரந்த்ரமும் கூடப்பதினொருவாசலையுடைத்தாய், உள்ளே யொருகோடி துயர்விளைக்கும் - தனக்குள்ளேயிருக்கிற நான் ஜீவனுக்கு அநந்த துக்கங்களை விளைக்குமதாய், உடம்பாயொன்றும் வன்

†வானேறவழி என்று பாடாந்தரம்.

[illegible] ||

தெருளார்பிரமபுரத்திறை ‡ சேர்ந்திடவந்தவர்தாம்
§ அருளால் பிரமபுரச்சிறைதீர்ந்தபின் வந்தெதிர்கொண்
|| டருளாலமரர்நடத்தவிம்மாயைகடந்ததற்பின்
சுருளார்பவநரகச்சுழலாற்றின்சுழற்சியிலே ✳✳✳ (கசு)

இப்படி புண்யபாபங்களாகிற பொன்னுமிரும்புமான விலங்குகளைக்கழித்து ஸூக்ஷ்மசரீரமாகிற சிறையினின்றும் ஸுஹார்த்தனான ஹார்த்தன் நயிப்பிக்கப்புறப்பட்டவனை பண்டிறைகொண்ட தேவர்கள் ஸஸம்ப்ரமராய் ஸஹர்ஷராய் பூர்ண

சிறையின் - சரீரத்வேந ப்ராப்தமான வல்லிய சிறைக் கூடத்தின், தலை வாசல் திறந்து - ப்ரஹ்மரந்த்ரத்தைத் திறந்து கொடுத்து, நம்மை, வானேறுவழிப்படுத்த - பரமபதத்திற்குக் கொண்டுபோ மர்ச்சிராதி மார்க்கத்திலே படுத்த, மனமுற்றானே - ஸங்கல்பித்தானென்கை. (கரு)

இது அர்ச்சிராதி பருவத்தில் பாட்டு. (தெருளாரித்யாதி) அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தால் பரமபதமேறினவர்க்கு புநராவ்ருத்தியில்லை யென்கிறது. தெருளார் பிரமபுரத்திறை - தெருள்-ஜ்ஞானம், ஜ்ஞானபரிபூர்ணனாய், ப்ரஹ்மபுரமென்று பேர்பெற்ற ஜீவசரீரத்திற்குக்கடவனான ஹார்தன், சேர்ந்திட-சேர்ந்து புறப்பட, வந்தவர்தாம்-வைகுண்டப்ரஸ்தாநார்த்தமாகப் புறப்பட்டவர்கள், அருளால் - ஹார்தனுடைய க்ருபையாலே, பிரமபுரச்சிறை - ப்ரஹ்மபுரமென்று பேர்பெற்ற ஸ்தூலசரீரமாகிற சிறையை, தீர்ந்தபின் - கழித்தவநந்தரம், வந்தெதிர்கொண்டு, அமரா - ஆதிவாஹிகதேவகணங்கள், அருளால் - அத்யாதரத்தாலே, நடத்த - தந்தமெல்லையளவும் நடத்த, இம்மாயை - ப்ரக்ருதி மண்டலத்தை, கடந்ததன்பின், அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே பரமபதத்துக்கேறிப் போகப் பெற்றவர்களென்றபடி. மீண்டும், பவநரகச் சுழலாற்றின் சுழற்சியிலே - ஸம்ஸாரநரகமாகிற சுழலாறு, சக்ராகாரேண சுழன்று வரும் நதி, அதனுடைய, சுழற்சி - சுழி, அதில், சுருளார் - சுழலார், மறுபடி நிவர்த்தியார்களென்கை. (கசு)

---

‡ சேர்ந்திடர்தீர்ந்தவர் என்றும், § இருளார்பிரம என்றும்
|| அருளாரமரர் என்றும் பாடபேதங்கள்,

திவாராய்க் காணிக்கையிட்டுக் காணமுற்பட, அர்ச்சிஸ்ஸென்றும் அக்நி என்றும் பெயரையுடைய ஆதிவாஹிகன் வந்தெதிர்கொண்டு தன் வைபவமெல்லாவற்றையும் ஸமர்ப்பித்து ஆழ்விசும்பணிமுகிலில் சொன்ன ஸத்காரத்தோடே தனக்கடைத்த வெல்லைநடத்தும்.

அநந்தரம் பகலும் பூர்வபக்ஷமும் உத்தராயணமும் ஸம்வத்ஸரமும் அடைவே எதிர்கொண்டு வழிநடத்துவார்கள். காலவாசிசப்தங்களுக்குக் காலாபிமானி தேவதைகளைச்சொல்லுகின்றன. சாகடாயநஸம்ஹிதையில் "அர்ச்சிஷோஹஸ்ஸம்பந்தோ ராத்ரிம் ப்ராப்ய பூர்வபக்ஷம்" என்று பகலுக்கும் பூர்வபக்ஷத்திற்கும் நடுவே ராத்ரியுமென்றொன்றைச் சொன்னது ச்ருதிஸித்தமான க்ரமத்திற்கு அநுகுணமாக பூர்வபக்ஷாந்தமாகக்கொள்ளலாம். பாவாதி சேஷாந்தவத்யாதிகளுக்கும் அநேகபாவாநுகுணமாக விஷயம் கண்டுகொள்வது.

ஸம்வத்ஸரதேவதைக்கநந்தரம் வாயுதேவதை வந்தெதிர்கொண்டு வழிநடத்தும். இந்த வாயு தன்னை தேவர்களுக்கு இருப்பிடமாகையாலே பாவாந்தரங்கள் தேவலோகசப்தத்தாலும் வாயுலோகசப்தத்தாலும் சொல்லும். வாயுவுக்கநந்தரம் ரதசக்ரரந்த்ரம் போலே இருப்பதொரு வழியாலே மேலேபோய் ஆதித்யனைக்கிட்டும். "தோரார்நிறைகதிரோன் மண்டலத்தைக் கீண்டு புக்"கென்றும், 'மன்னுங்கடுங்கதிரோன் மண்டலத்தினூடுவுளன்னதோ ரில்லியினூடுபோ' யென்றும், 'சண்டமண்டலத்தினூடு சென்' றென்றும், 'இருளகற்று மெரிகதிரோன் மண்டலத்தூடேற்றிவைத்' தென்றும், 'ஆதித்யாந்தரம் ப்ரவிசேத்' என்றும் 'யோகிநாம் ஸூர்யமண்டலம்'மென்றும், 'த்வாவிமௌ புருஷௌலோகே ஸூர்யமண்டலபேதிநௌ' என்றும் சொல்லுகிற ஸூர்யமண்டலபேதாதிகள் ப்ராக்ருதப்ரளயாதிகளில் அணுமாத்ரமுதலானார் க்ரமம்போது அப்ராக்ருதங்களாகையாலே இவை இங்குள்ளார்க்காகக்கடவன. ஸூர்யமண்டலத்தாலே போவார்களென்றது பாவாந்தரங்களிலே ஆடம்பரத்தினுடைய ரந்த்ரம்போலேயென்று விசேஷிதமாயிற்று.

அவ்வழியாலே ஸூர்யன் நடத்தப்போய் சந்த்ரனைக்கிட்டும், யஜ்ஞாதிகர்மத்திற்சொன்ன சந்த்ரப்ராப்தி ஸ்வர்க்கத்தில் ஶரீர விஶேஷப்ராப்திக்காகச் சொல்லிற்று. தக்ஷிணாயநம்ருதனை ப்ரதீக்ஷாவுக்கு ந்யாஸவித்யையிற்சொன்ன சந்த்ரஸாயுஜ்யம் உத்தராயணம்ருதனுடைய ஸூர்யஸாயுஜ்யம்போலே விஶ்ரம விஶேஷார்த்தம். இங்கு ஆதிவாஹிகரிலொருவனான சந்த்ரனுடைய ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது.

சந்த்ரன் வழிநடத்த ஸ்வர்ணஹிரண்யம்போலே யிருப்பதொருவழியாலே மேலே போமளவில் வித்யுதபிமாநி தேவதை வந்தெதிர்கொண்டு வழிநடத்தும். வைத்யுதன் தன்னையே அமாநவனென்றும், அவன் தானே ப்ரஹ்மத்தைப்ராபிக்குமென்றும் ஶ்ருதிகள் சொல்லுகையாலே, வித்யுத்தோடுண்டான துவக்கைகையும் அதனுடைய ஸத்பாவத்தையுமிடமாகக்கொண்டு வந்த வருணனும் அவன்பின்னே அடைவுண்டவிந்த்ரனும், ப்ரஜாபதியும் அமாநவன் நடத்துகிற வழியில் தந்தமெல்லையளவே ஸஹகாரிகளாய்க்கொண்டு வழி நடத்துவார்கள். அமாநவனுடைய ஸ்தாயித்வம் வ்யவதாநஸஹமென்கிற பாஷ்யம் வருணாதிகள் அநுக்ராஹகரென்கையாலே அநுக்ராஹகாந்தரத்திலே தத்பரம். ஒரு ஶ்ருதியிலே அமாநவனென்றும் வேறொரு ஶ்ருதியில் மாநவனென்றும் சொல்லப்பட்டவர்களில் முற்பட அமாநவனும் பிற்பட மாநவனும் வழிநடத்துவார்களென்றும் சிலர் சொல்லுவார்கள். க்ரமநியாமகம் ஶ்ருதிவைஷம்யமாகையாலே விகல்பமாதல் ஸமுச்சயமாதலென்றுஞ் சிலர் கொள்ளப் பார்ப்பார்கள். விகல்பதோஷாதிகளைப் பார்த்து ஒருவருக்கிரண்டுபேரென்று சிலர் சொல்லுவார்கள். இங்கே பாஷ்யாதிகளையும், 'அதிவாஹஸ்ஸுஶ்லோகவக்ஷ ஸாம்யோகேஶாத்ருயோஷள, அதிரஹஸ்யிதவக்ஷாநு' இத்யாதிகளான அபியுக்தஸூக்தங்களையும் அநுஸந்திப்பது. மாநவனான பார்ஷதன் வந்து வைத்யுதன் பக்கலினின்றும் ப்ரஹ்மலோகம் ஏறக்கொண்டு போமென்று ஶ்ருதிசொன்னது 'வைத்யுதேநைவ ததஸ்

ச்ருதே:" என்கிற ஸூத்ராநுஸாரணமாக ஸ்தாநத்வயகல்ப நாயக ளாலே நிர்வஹிக்கலாம். இதனால் அக்கரையில் அமாநவனைச் சொன்ன ஸம்ஹிதைக்கும் விரோதமில்லை. இவ்வர்ச்சிராதிதே வதைகளெல்லாம் அதிகாரவிசேஷங்களாலே பதம்பெற்ற ப்ரஸி த்தேந்த்ராதி தேவதைகளென்றும், அமாநவனை நித்யஸூரிகளிலே ஒருவனாக விசைத்துக் கீழுள்ளாரை அதிவஶ்யரென்றும், இவர் களெல்லாரும் அமாநவனைப்போலே பகவதாஜ்ஞாகரராய் ஸ்ருஷ்ட்யாதி விஹாரதிகளுக்கு அதிதேவதைகளான சில நித்யஸூரிகளென் றும் மதபக்ஷங்கள் நடக்கும். இவ்வர்ச்சிராதிகதி அண்டந்தோறு முண்டாயிருக்கும். மாமோக்ஷாவுக்கு பஹுகாயநிஷேவணா திகள் சொல்லுமிடங்கள் யதாவிதந்யாந்யாயத்தாலே விசேஷ விஷயம். விஷ்வக்ஸேநயோகாதிப்ராப்திகளுஞ்சொல்லுமிடங்க ளுக்கும், பாஜ்ஞீகஸிசோவாஹாயோஸ்ரகாதிமார்க்கிகளுஞ் சொன்னதுக்கு மிதுவே நிர்வாஹம்.

நிவ்ருத்திமார்க்கவான் பஞ்சமஹாபூதங்களையுமதிக்ரமிக்குமெ ன்று மனு சொன்னது, சீதோஷ்ணவாயும் முதலாகத் தொடங்கி அஜ்ஞாநாவ்ருத்தியோகங்களையும், அஜ்ஞகடாஹத்தையும், தசகுண ணிதோத்தரங்களான ஆவரணங்களையும், இவையெல்லாமுள்ளாம் படியான பரந்த தமஸ்தத்த்வத்தையும் பேதிக்குமென்று ச்ருதிகள் சொன்ன தத்த்வாவரணங்களுக்கு மேவலக்ஷணம். இவ்வர்ச்சிராதி கதியாகப் போனவர்கள் அபுநராவர்த்தியார்களென்கிறது, ஸர்வலோ காநுஸரண ச்ருதிவைபவத்தாலே ஸம்ஸாரியார்களென்றதா மத்தனை. வைதிகன் பாத்ராதிகளிவ்வர்ச்சிராதிகதியாலே தேசவிசேஷப்ராப்தி பெற்றவர்களல்லாமையாலே அவர்களை மீட்டது விரோதமன்று. இவ்வழியாலே த்ரிகுணமோக்ஷகாமோ ரத்தைக் கடந்தவன் பகவத்க்ருபையாலே ஸர்வகாலத்திலு மேகரூபமாக ப்ரவஹிக்கிற விரஜையென்கிற அம்ருத நதி யைக்கிட்டும். 'வைகுண்டஸ்ய விரஜாம் ஸ்ருத்வா தாரம் மோக்ஷாந தீம்' என்கையாலும், "ஸர்வா யோ விரஜாம் விஸ்ருஷ்டிதநும்

ஸம்ருத்தாஃ” என்று சுருதியர்த்தர் ஸங்க்ரஹிக்கையாலும், விர
ஜையைச் சிலர் த்ரிகுணஸாம்யாவஸ்தைகளுக்கெல்லையென்னப்
பார்ப்பார்கள். வைகுண்டஸம்பந்தம் பொதுவாகையாலே ப்ரஹ்ம
லோகத்திலாரும் ஸூரிகளுக்கநந்தரம் விரஜையைக் கிட்டு
மென்றும் ச்ருதிசொல்லுகையாலும, திவ்யஜநபதத்துக்கெல்லை
யென்றும் சிலர் சொல்லுவார்கள். விரஜையை மநஸ்ஸாலேகட
க்குமென்றது தன ஸங்கல்பத்தாலே கடக்குமென்றபடி. மார்த்து
மநஸ்ஸாலே ஸமஸ்தகாமங்களையுங்கண்டு அநுபவிக்குமென்பதற்கு
இதுவே நிதர்சநம் ❋❋

விழியல்லால் வேலில்லை விண்ணின் மாதர் மேனியல்
லால் வில்லில்லை மீனவர்க்கு, மொழியல்லாலமுதில்லை யெ
ன்று முன்னாள் முத்திவழி முனிந்தடைந்த மோகந்தீர்ந்
தோம், கழியல்லாற்கடலில்லை யென்பார் போலக் காரிய
மேகாரணமென்றுரைப்பார்காட்டும், வழியல்லாவழியெல்
லாங் கடந்தோமற்ற வானேறும் வழிகண்டோ மகிழ்ந்
திட்டோமே❋❋ (௧௫)

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீபரமபதஸோபாநே ஸமாப்தம் திவ்யதேசப்ராப்திபர்வ ।

சீரார் தூப்பில் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

(விழியல்லாலித்யாதி) ஸம்ஸாரத்தைக்க கடந்து அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தைப் பெற்ற நமக்கினி ஸந்தோஷமென்கிறது. முன்னாள் - பூர்வகாலமெல்லாம், நாம், முத்திவழி முனிந்து - மோக்ஷமார்க்கத்தையநாதரித்து, மீனவர்க்கு - மகரத்வஜனான மன்மதனுக்கு, விண்ணின் மாதர் - தேவலோகவநிதைகள், இது ஸ்திரீஜநோபலக்ஷணம். அவர்களுடைய விழியல்லால் - கடாக்ஷமொழிய - வேலில்லை - உத்தமமான ஆயுதம் லோகத்திலில்லை; அந்த ஸ்திரீகளுடைய, மேனியல்லால் - தனுயஷ்டியொழிய, வில் இல்லை. ஜைத்ரமான தநுஸ்ஸில்லை; அவர்களுடைய, மொழியல்லால் அமுதில்லை - உக்தியொழிய அம்ருதசப்தவாச்யபதார்த்தமில்லை; மோக்ஷாதிகளுமிதற்குப் பின்னென்று கருத்து. என்று

[illegible] ॥

வன்பற்றுடன் மயல்பூண்டு மற்றோர் கதியாலினநாள்
என்பெற்றது பெறுந்தானமு மெத்தனைபோதுளதாம்
துன்பற்றதன் றுணிவாற்றுயர் தீர்க்குந்துழாய் முடியான்
இன்புற்றநல்வழிபாலேற்று நற்பதமெண்ணுவமே ✻✻ (கசு)

இப்படி [illegible] ஸம்பந்தாலே
அடிக்கடியும் [illegible] ஸம்ஸார [illegible]யிலே

கொண்டு அடைந்த மோகம் - அநாதியாக ப்ராப்தமான வ்யாமோஹம், தீர்ந்தோம் - இப்போது தீரப்பெற்றோம். கிஞ்ச - கழியல்லால் கடலில்லையென்பார்போல - ஸமுத்ரைகதேசமான நதிமுகத்தைக்கண்டு கழியொழிய வேறு ஸமுத்ரமில்லை யென்பார்போலே, காரியமேகாரணமென்று உரைப்பார் - ஈச்வராசார்யமான ஜகத்தை யொழிய வேறு இதற்குக் காரணமில்லை, ஜகத்தே காரணமான ப்ரஹ்மம் ஏதத்வ்யதிரேகேண ப்ரஹ்மபதார்த்தமில்லையென்று ப்ரமாண விருத்தமாக ஜல்பிக்குமீச்வராபலாபிகள், காட்டும் - பௌத்த சார்வாகாதிகள் ஸ்வசாஸ்த்ரத்தில் காட்டும், வழியல்லா வழியெல்லாம்-பாஹ்யகுத்ருஷ்டி மார்க்கங்களையெல்லாம், கடந்தோம் - கடந்து புறப்படப் பெற்றோம்; கிஞ்ச, மற்ற - தத்விலக்ஷணமான, வானேறும்வழி - அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தை, கண்டோம் - காணப்பெற்றோம்; அதுவுமன்றியே, மகிழ்ந்திட்டோம். ஆதிவாஹிகரால் ஸத்கரிக்கப் பெற்றுப் பண்டு ஸம்ஸாரத்தில்பட்ட துக்கங்களெல்லாம் மாறி உகக்கவும் பெற்றோ மென்கை. (கரு)

இது பரமபதாரோஹண பர்வத்தில் பாட்டு. (வன்பற்றித்யாதி) பண்டு ஸம்ஸாரத்தில் துக்கமே யொழிய வேறொரு பலமும் பெற்றதில்லை, இப்போது பகவத் க்ருபையாலே பரமபலமான பரமபதத்தைப் பெற்றவரானோ மென்கிறது. வன்பற்றுடன் - வலியபற்றுடன், தத்தத்வாஸனையோடேகூட, மயல்-ஸம்ஸாரப்ராந்தியை, பூண்டு-கழலாதபடி பூண்டுகொண்டு, மற்றோர் கதியால்-இதரோபாயங்களால், உபாயாந்தரங்களாலே யென்றபடி, இனநாள்-இத்தனை நாள், என்பெற்றது-எந்த ஸ்தாநம் ஸாதிக்கப்பட்டது; ஒன்றுமில்லை யென்று கருத்து. பெறுந்தானமும் உபாயாந்தரங்களால் ஸாதிக்கப்படுமதான ப்ரஹ்மபதாதிஸ்தானமும், எத்தனைபோதுளதாம் - எத்தனை காலம் ஸ்திரமாயிருக்கும். ('[illegible]')என்கிறபடியே நிலையற்றவைகளென்றபடி. அதெல்லாமிருக்கொழிக, இப்போது துன்பற்றதன் துணிவால்-

யோடின விடமெல்லாம் ப்ரக்ருதிஸம்ஸ்ருஷ்டையான அவித்யா வஸ்துவி யில் அமரரோடுயர்விற்சென்று, விரஜையாகிற ஸரஸ்ஸில் ஸ்நாநமான விரஜாஸ்நாநத்தை அவகாஹித்து அழுக்கற்று, வித்யுத்வா ணியான அமாநவனுடைய கரஸ்பர்சத்தாலே வாஸநாவிசேஷ ங்கழிந்தவன் திவ்யதேசப்ராப்தியாலே ஸர்வேச்வரனோடு ஸமா னனாய், அப்ராக்ருத தாத்ருசவிலக்ஷண விக்ரஹயோகத்தாலே ஸ ரூபனாய், கீழ்ச்சொன்ன யோக்யதைகளில்லாதார்க்கு 'நதத்ர ஸூர்யோ பாதி' இத்யாதிகளின்படியே கிட்டவரிதாய், ஸதிவ்யதா யகேந்த்ரரான பரமைகாந்திகளுக்கு ப்ராப்யமாய், அயர்வறு மமரர்களுக்கு அநவரதபரமாநீயமாய், அகாலகால்யமாய், அத்ய ர்க்காநந்த்யமாய், அந்யநிரபேக்ஷ ப்ரகாசமாய், பரமயோ கிவாங்மநஸாபரிச்சேத்யமான நித்யநிரவத்ய நிரதிசயஸௌ ந்தர்யாதி ப்ரகர்ஷத்தையுடையதாய், சப்தஸங்க்யமாய், கொ முஞ்சோதி யுயரமென்றும் சேணுயர்வானமென்றும் தெளிவிசும் பென்றுஞ்சொல்லப்பட்ட நலமந்தமில்லதோர் நாட்டுக்குள்ளே சென் று அங்கே அரமென்றும் அரண்யமென்றும் பேருடையவர்தடாக ஸரஸ்ஸுக்களையும் திவ்யாச்வத்த ஸோமஸவந்த வ்ருக்ஷாதி விசேஷங்களெல்லாவற்றையும், உபநிஷத்துக்களிலும் ஸமஸ்த ஸத்வ ஸம்ஹிதைகளிலும் ஸ்ரீவைகுண்டகத்யாதிகளிலும், பண்டு பரக்க வர்ணிக்கப்பட்டபடியே ஸப்ரகாரமாக ஸாக்ஷாத்கரித்து அந்தமில்பேரின்பத்தின் ஆநந்த வெள்ளம் சூழ்ந்தாற்போலேயிருக்கிற வைகுண்டீய மென்கிற அப்ராக்ருதஸாலைக் கிட்டும். அநந்தரம் ஸர்வேச்வரியினுடைய ஸ்தாவராவதாரம் போலே ஸாக்ஷ்ரமாய் ஸந்நிவேசமான ஸோபாநமென்கிற அஸ்தத்தை யணுகும்,

---

துன்பு-துக்கம், துக்கஸம்பந்தமற்ற, தன் துணிவால் - தன்னையே உபா யோபேயமாகப் பற்றுமதாகிற, துணிவு-விச்வாஸம், பக்திப்ரபத்திரூப விசேஷஜ்ஞாநத்தாலே என்றபடி. துயர்தீர்க்கும்துழாய் முடியான்-ஸர் வதுக்கவிமோசநம் பண்ணுவிக்குமவனாய் திருத்துழாயைத் திருமுடியி லே யுடையவனான க்ருஷ்ணன், இன்புற்ற நல்வழியால் - அதிபோக்ய மான அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே, ஏற்றும்நல்பதம்-ஏற்றப்படுமதாய் விலக்ஷணமான பரமபதத்தை, எண்ணுவம்-எண்ணக்கடவோமென்கை

இவனை அபராஜிதையான திவ்யநகரியினின்றும் ஸ்ரீவை குண்டநாதன் எதிர்கொள்ள வரவிட்ட ஐந்நூறு திவ்யாப்ஸரஸ்ஸுக் கள் நூறுநூறாக வொருதிரளாய் திவ்யங்களான சூர்ணாஞ்ஜந வஸ்த்ர ணபூர்வாஸஃ ப்ரப்ருதிகளை யேந்திக்கொண்டு 'நாளங்கள் வலம்புரி கலந்தெங்குமிசைக்கவர்த்து, ஆண்மின்கள் வானகமாழியான் றமரே' ன்று, ஸ்ஜ்ஞாநஸாஸநம்பண்ணி ஸாவதாநமுகசேஷபூதனை ராஜ ஸமிஷிக்தஸிஜநங்களெதிர்கொண்டு உபலாலிக்குமாப்போலே ஸ்ரீ வைகுண்டநாதனை ஸேவிப்பார்க்கு நிகராக வேதத்துக்களோந்த' ஸூ த்ராதிகளின்படியே ப்ரஹ்மாலங்காரமான ப்ரஹ்மாலங்காரத்தா லே அலங்கரிப்பார்கள்.

அநந்தரம் திவ்யவ்ருக்ஷஸாயுஜ்ய ஸம்ஸ்தாநஸம்ஜிதாயதநங் களையுமகிளவளவே ஸர்வமயூநய் ஸர்வரஸநய்ச்சிறந்தவான் ஈடான ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுடைய திவ்யமாஸரஸதேஜஸ்ஸுக் கள் வந்து ப்ரவேசிக்க வாஸிஜாதவஸிஷ்டமும் அப்ரூதமும் க்ஷத்ர ஜ்ஞாநகியொன்றிஞற்போலே உஜ்வலிதவிமஹ்ந ஸமணமாய்க் கொண்டு ஸூக்ஷ்ம ப்ரஸூக்ஷ்மஸதோஷ ஸோகங்களைக்காட்டில் அதி மஹிதவைஷவமாய் 'யாயோஷ்ஸ்தவ்யாஜிதேதி விதிதா' என் கிறபடியுள்ள ஸ்ரீவைகுண்டநகரத்தையணுகி 'குடியடியாரிவர் கோவிந்தன் றனக்கென்று, முடியுடைவானவர் முறைமுறை எதிர் கொள்ள, கொடியணி நெடுமதிள் கோபுரங்குறுகி' ஐஜ்ஜனென்றும் ப்ரஜாபதியென்றும் பேருடைய வாசலில் வானவரைச் சென்று கிட்ட, அவர்களும் இடையனின்று வைகுந்தன்றமரெமரிடம்புகு கென்ன, ஆஸ்ரிதருக்கு நித்யாவாஸமான ஸ்ரீவைகுண்டநக ரதிவ்யத்வாரகவாடத்தைக் கடந்துபுக்கு, இரண்டு சிறகும் (அரு கும்)மணிவர்த்தங்களை நிரைத்தாற்போலேயிருக்கிற மாளிகைப் பெருந்திருவீதியினடுவே செல்லும். அப்போது 'வித்தகன் புருந் தனென்று நல்வேதியர், பதியினிற் பாங்கினர் பாதங்கள் கழுவ நிதியுநற் சுண்ணமும் நிறைகுடவிளக்கும், மதிமுகமடந்தையர் ஏந்தி' எதிர்கொள்ள, ஹிரண்மயமான திவ்யவிமாநத்தைக்கிட்டின வளவிலே ப்ரஹ்மயஸஸ்ஸுக்கள் வந்து ப்ரவேசிக்க நிகரில் புக

மானுக்கு நிகரென்னலாம்படியாய் ப்ரஜாபதியினுடைய ஸபேஶ யென்கிற வாக்யத்திலும் "ஸர்வரத்நஸமாகீர்ண" என்கிற ஶ்லோகத்திலும் நிருக்தத்திலும் சொல்லுகிற ஆநந்தமயமான திருமாமணிமண்டபத்தைச் சேர்ந்து, அங்கே ஸநகாதிகளான திவ்யர்ஷிஸங்கங்களும், ஸூர்யாதிகளான திவ்யபரிவாரங்களும் ஸஸ்நேஹஸபஹுமாநாவலோகநம் பண்ண, ஸேநேஶ்வரநியந்தாரான ஸ்வாமிநிர்வாஹகருளப்பாடிட, அடிக்கடியுந் தொழுதெழுவதாய்க்கொண்டு திருமாமணி ஸோபாநத்தின் முகப்பிலே சென்றேறி, அங்கே சிறகுடைய மகாமேருவைப்போலே சிறந்த திருமேனியுடையனாய் அநந்தனாய் திருமகள்சேர் மார்பனுக்குத் திருக்கண்ணாடி போலே அபிமதனாய் நிற்கிற காலார்ந்தகதிக்கருடனைக்கண்டு கழல்பணிந்து, 'பிணங்கியமரர்பிதற்றுங்குணங்க'ளென்கிறபடியே ஒரொருத்தர் ஸாதிக்கும் குணத்தைப்பற்றி வாதிப்ரதிவாதிகளைப்போலே வாசிவகுப்பதும் அதிஸ்நேஹத்தாலே அஸ்தாநே பயஶங்கையுடையாரைப்போலே ஸம்ப்ரமம்பண்ணுவதுமாய்க்கொண்டு ஸேவிக்கிற நித்யஸூரிகள் நிரையாக இருக்கின்ற அழகோலக்கத்தின் நடுவே சென்று, 'அடியார்கள் குழாங்களுடன் கூடுவதென்றுகொலோ' வென்று ஆசைநிறைந்து திவ்யபரிஜநபரிவாரங்களான ஸாதராழ்வார்கள் ஸ்வாஸாதாரணலக்ஷணவிஶிஷ்ட விக்ரஹங்களோடே யதாஸ்தாநம் ஸேவித்து நிற்கிற நிலைகளைக்கண்டு, ஸர்வவிஷயகைங்கர்யதுரந்தரரான ஸேநாபதியாழ்வானைக்கொண்டு கிட்டச்சென்று, வைகுண்டவாஸத்திலே முன்புதங்களைக்கொண்டு எம்பெருமான் நடத்தின க்ருஷிபலித்ததென்று ப்ரீதராகிற பூர்வாசார்யர்களைக்கண்டு, 'அறியாதன வறிவித்தென்னைத் தீமனங்கெடுத்த நுங்கால்களென்றலைமேலக்கெழுமீ' ரென்று க்ருதஜ்ஞதைதோற்றப்பணிந்து, உபயவிபூதியும் தனிக்கோல்செல்ல வானிளவரசுமன்னி வீற்றிருக்கிற அதிகௌஜஸ்ஸான திவ்யஸிம்ஹாஸநரத்நத்தை ப்ரதக்ஷிணமணுகி, விபூதிவ்யாபாரங்களான தர்மாதிகளும் அபர்மாதிகளும் ப்ரவ்ருத்தியில் சொன்ன ஸத்வாதி கல்யாண குணங்களென்றாற்போலவும், ஸத்வ

ஶாஸ்த்ரங்களில் யத்ராயத்ராதிகளென்றாற் போலவும், பரக்கவும் சுருங்கவும் பலவகையாகச் சொல்லுகிற வாதம் முதலான அவயவங்களெல்லாம் அவ்வவ் வஸ்வாதிதேவதாவிஶேஷங்களாயிருக்கும்படியைத் தெளியக்காணும்.

இப்படி ஸர்வதத்த்வங்களையும் ஹோமார்த்தமாக வஶங்கதமாக்கினாற்போலே ஸத்வோத்தரமான திவ்ய ஸிம்ஹாஸநத்தின் மேலே ஆயிரங்கோடி பாலஸூர்யர்கள் உதித்தாற்போலே யிருப்பதொரு திவ்யபத்மத்தில் எட்டுத்திக்கிலும் எட்டு தளங்களிலே அடைவே விமலாதிகளெண்மரும், கர்ணிகையின் மத்யஸ்தாநத்திலே அநுக்ரஹையும் வஜ்ரகல்கள் வடிவுகொண்டு வஜ்ரவேதிகையை வகுத்தெடுத்தாற்போலே வாராஹிமுக்யைகளாய்க்கொண்டு ஸேவித்திருக்கும்படியைக்கண்டு, 'வாமேவ்யம் ஹஸ்தாஶேஷ்டம் விஷ்டிதவக்ஷஸி' என்னும் தேநாரவஸிக்கைபுகுமென்றுங்காணும். அப்பத்மத்தின் நடுவிலே கநககிரிஶதஸஹஸ்ரங்களைச் சேர்த்தால் வர்ணலேஶத்துக்கும் போராதென்னும்படி ஸுதப்தஜாம்பூநதமயமான திவ்யகர்ணிகையின்மேலே ப்ரஹ்மாண்டங்கள் தோறுமுள்ள திருப்பாற்கடல்களையெல்லாமடுக்கி விரித்தாற்போலே நிர்மலவிஶாலஶோபிதமான திவ்யயோகபர்யங்க விஶேஷத்தினுடைய நித்ராகமென்று ஶங்கிக்கலாம்படி நித்யஶாந்தனாய், ஸர்வாதாரஹேதனையும் நித்யமாகயாசிக்கும்படி ஆக்ருஷ்டவிஜ்ஞாநபலனாய், 'சென்றாற் குடையாமிருந்தாற் சிங்காசனமாம், நிவாஸஶய்யாஸந' என்கிறபடியே அவஸரோசிதரூபங்களைக்கொண்டு அஶேஷஶேஷவ்ருத்திகளைப் பண்ணுகையாலே ஶேஷனென்றும், த்ரிவிதவிக்ரஹரஹிதனையுந்தன் மடியிலேகதேஶத்திலே வைக்கும்படியான வைபவத்தை யுடையனாகையாலே அநந்தனென்றும் திருநாமத்தையுடையவனாய், ஸர்வகந்தவஸ்துவுக்கும் வாஸனையுண்டாம்படியான திவ்யபரிமளத்தையுடையனாய், வேரிமாறாதபூமேலிருப்பாளுடனே பர்யங்காஸநஸார்வபௌமனானவன் மூவுலகந்தொழ வீற்றிருக்கும்படி ஸாக்ஷாத்கரித்தனைப் ஸ்ருதபூர்வாஹம் சுழியாறுபட்டாற்போலே ஸாக்ஷாத்க்ரு

ஜ்ஜ்வலமான ஹோமஸ்வேஷ்டநத்தையுடையனாய், ஶ்வேதத்வீபம் போலவும் பரிபூர்ணசந்த்ரஸஹஸ்ரங்களை நிரைத்தாற்போலவும் பரந்துயர்ந்த பணாஸஹஸ்ரத்தின் மணிகிரண மண்டலாதபத்ரத்தாலே புண்டரீகமென்னும் பேரையுடைத்தான பரமபதமெல்லா முல்லஸிதமாம்படி பண்ணக்கடவனான திருவனந்தாழ்வானைக்கண்டு அவனோடொக்க ஒருமிடறாய் ஸமந ஸேவமான ஹோமஸாம்ராஜ்யத்தை யாசைப்பட்டு, அவனுடைய ஸஹஸ்ரவக்த்ரங்களான இரண்டாயிரந் திருக்கண்களுக்குந் தான் ஸஹஸ்ரலக்ஷ்யமாய் அவன் மேலே யமர்ந்திருக்கிற மேலாத்தேவர்கள் ஸேவித்தொழும் மாலாரைக்கண்டு தானும் ஸநந்தஸ்ருஷ்டியாய் ஸத்ருஶஸாம்ராஜ்யம்பெறும் ❋❋

பண்டையிருவினையாற்றிற்படிந்து பாரங் காணாதேயொ
ழுகிய நாம்பாக்கியத்தால், வண்டமருமலர்மாதுமின்னாய்
மன்னவைசயந்தி மணிவில்லாய் விளங்கவான்சேர், கொண்
டவருண்மழை பொழியவந்த தொப்பாங் குளிர்ந்து தெ
ளிந்தமுதாய விரசையாற்றைக், கண்டணுகிக் கருத்தாலே
கடந்து மீளாக் கரைகண்டோர் கதியெல்லாங் கதித்திட்
டோமே ❋❋❋ (கஎ)

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீபரமபதஸோபாநே ஸம்ருத்திப்ராப்திபர்வ ।

சீரார் தூப்பில் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

(பண்டையித்யாதி) அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரத்திலுழன்ற நாம் அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே விரஜையைக்கிட்டி ஸங்கல்பத்தாலே கடந்து பரமபதமேறும் அவருடைய மார்க்கஸத்கார மெல்லாம் விண்ணப்பஞ் செய்யப்பெற்றோ மென்கிறார். பண்டையிரு வினையாற்றில் - அநாதியான புண்யபாபரூபமான கர்மப்ரவாஹத்தில், படிந்து-பதிந்து, பாரங்காணாதே-கரைகாணமாட்டாதே, ஒழுகியநாம்-பெருகிப்போருகிற நாம், பாக்கியத்தால் - பாக்யஹேது பூதமான பகவத்கடாக்ஷத்தாலே யென்றபடி வண்டமருமலர்மாது - வண்டுகள் மதுபானார்த்தமாக அமர்ந்திருக்கும்

நவமம் வ்யாக்யானம் ||

பூவளருந்திருமாதுபுணர்ந்த நம்புண்ணியனார்
தாவளமான தனித்திவஞ்சேர்ந்து தமருடனே
நாவளரும்பெரு நான்மறையோதிய கீதமெல்லாம்
பாவளருந்தமிழ்ப் பல்லாண்டிசையுடன் பாடுவமே. (௧௮)

இப்படி அதிமநோஹரமான ஸநஜஹோம வ்யாக்யானத்திலே

தான தாமரைப்பூவை வாஸஸ்தானமாகவுடைய பிராட்டி,மின்னாய் மன்ன-காளமேகத்தின் நடுவே ஸ்திரமான மின்னல்போலே விளங்கா நிற்க வைசயந்தி மணிவில்லாய் விளங்க-வநமாலை மணிமயமான இந்த்ரதனுஸ்ஸைப்போலே விளங்காநிற்க, வான்சேர் கொண்டல்-பரமாகாசத்திலுள்ள ஸ்ரீய:பதியாகிற காளமேகம், அருள்மழைபொழிய - க்ருபாரூப வ்ருஷ்டியை வர்ஷிக்க, வந்த தொப்பாம்-வந்ததோ விரஜாநதி யென்னும்படி. குளிர்ந்து தெளிந்தமுதாய - ஸம்ஸாரதாபமாறும்படி சீதள நிர்மலாம்ருதரூபமாய்ப்போருகிற விரசையாற்றை - விரஜாநதியை, கண்டனுகி-தூரத்திலேகண்டு ஸமீபத்திலேகிட்டி, கருத்தாலே கடந்து-பகவத்ஸங்கல்பாயத்த ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே யக்கரையேறி, மீளாக்கரைகண்டோர்-புநராவ்ருத்தியில்லாத பரமபதமாகிற வக்கரையைக்கண்ட முக்தரானவர்களுடைய, கதியெல்லாம் - மார்க்க ஸத்காரமெல்லாம், கதித்திட்டோமே-விஸ்தாரமாகச்சொல்லப்பெற்றோ மென்கை. (௧௭)

இது பரிபூர்ணாநுபவ பர்வத்தில் பாட்டு, (பூவளருமித்யாதி) பரமபதத்தமருடனே ஸாமகானத்தோடேகூடத் திருப்பல்லாண்டு பாடுவமென்கிறது. பூவளருந்திருமாது-தாமரைப்பூவிலே வளரும் பிராட்டி, புணர்ந்த, ஆலிங்கனஞ்செய்யப்பெற்ற, நம்புண்ணியனார் - நம்முடைய அஜ்ஞாதஸுக்ருதத்திற்கு மூலமான ஸர்வேச்வரனுக்கு, தாவளமான தனித்திவம் - நித்யவாஸஸ்தாநமாய்க்குளிர்ந்து அநுபமமான பரமபதம் அதனைச்சேர்ந்து, தமருடனே-வைகுந்தத்தமரும் முனிவருமான நித்யமுக்தர்களோடேகூட, நாவளரும் பெருநான்மறை - நாக்காலுச்சரிக்கப்பட்டு வர்த்திப்பதானச்லாக்யமான வுபநிஷத் பாகத்திலே, ஓதிய கீதமெல்லாம் - ஓதப்படுகிற ஸாமகாந விசேஷமெல்லாவற்றையும், பாவளருந்தமிழ் - பா - சநதஸ்ஸில், வெண்பாமுதலான வற்றில் வர்த்திக்குமதான தமிழ்வேதத்திலோதப்படுகிற, பல்லாண்டிசையுடன்-பல்லாண்டென்று பாடும் மங்களாசாசநத்தோடேகூட, பாடுவம் - பாடுவோம், ஸ்வச்சந்த கைங்கர்ய வ்ருத்தி விசேஷத்தையும் பண்ணக்கடவோம். (௧௮)

ரஜதகிரியின்மேலே மரகதகிரியிருந்தாற்போலே 'ஏழுலகுந்தனிக்கோல் செல்ல வீற்றிருந்து விண்ணோர் தலைவனாய் ஸகலாதாரபூதனாய், 'சோதி வெள்ளத்தினுள்ளே எழுவதோருரு' வென்னும்படி ஸூர்யஸஹஸ்ரஸங்காஶம் போலே அநவதிக தேஜஸ்ஸையுடையனாய், 'விஶ்வாயதநாய காருண்யாவதே நமஸ்ஸர்வார்த்தாய' என்னும்படி அநவதிகௌதார்யத்தையுடையனாய், ஸர்வ ஶேஷியான தன்னுடைய க்ருபையும் க்ஷமையும் வண்மையும் வடிவுகொண்டாற்போலேயிருக்கிற நாச்சிமார்களில் ஸ்வாபிமதநித்ய நிரவத்யாநந்த ஸௌந்தர்ய ஸ்வரூபாதிகளையுடையளாய், ஸ்வஸௌந்தர்யத்தாலே ஸதாநந்தம் பண்ணா நின்றாலு மின்றனுபவிக்கத் தொடங்கினாற்போலே ஸ்வஶ்ரயஸாவஹையாய், ஶாஸ்த்ரநிர்தேஶாதிகளின்படியே ஸர்வ ஶரீரஸம்ஶ்லேஷத்தையுடையளாய், திருமார்பத்து மாலை நங்கையாய், அமுதில் வரும் பெண்ணமுதாய், வேரிமாறாத பூமேலிருந்து வினைதீர்க்குமவளாய், தன் கடாக்ஷலேஶத்தாலே ஸம்ஸாரநாஶவைபவத்தையும் கொடுக்குமவளாய், தேவதேவ திவ்யமஹிஷி என்னும்படியான மேன்மையும் ''காருண்யாஸ்பத வல்லி'' என்னும்படியான நீர்மையுமுடையளான பெரியபிராட்டியார் தாக்ஷிண்யஸீமாவென்று தோற்றும்படி தக்ஷிணபார்ஶ்வத்திலே நீலமேகத்தை யணைந்த மின்போலே ஸேவித்திருந்து தன்னுடைய ஶேஷித்வ ஸௌஹார்த்த கைங்கர்ய ப்ரீதிஸம்பத்துக்களைப்பூரித்துக்கொண்டு அவிரதவஶிஜநங்களை அவலோகிதா ஶேஷ ஶேஷவ்ருத்திகளிலும் ஸுஜ்ஞாபிக்க, 'வரவம்ஶமுக்த ஹரிநீளா நாயக' என்கிறபடியே பெரியபிராட்டியாருடைய ஸமாநாகார மென்னலாம்படி அநவரத போகாநந்த விஷயையாய், பச்சைமாமலைபோல் மேனிக்கும்படிமாவான நிறத்தையுடையளானபாரென்னும்மடந்தையும், 'அல்லிமலர்மகள்போக மயக்குகள்' அதவமென்னும்படி நித்யபோகம் நின்ற விடந்தெரியாதே 'நீளாதுங்கஸ்தநகிரிதடீஸுப்த' மென்னப் பண்ணுமவளாய் நீளோதயஸௌந்தர்யையான ஸ்ரீநீளைப் பிராட்டியும், அடியார் இடத்திலே ஸேவித்திருக்கும்படி தாங்களுமிடத்திலே ஸேவித்தி

ருக்க, 'ஸஹவ்ய: ஶ்ரீபூமிநீளாபி:' உடனமர் காதன்மகளிர் திருமகள் மண்மகளாயர் மடமகளென்றிவர் மூவ'ரித்யாதிகளிற்சொன்னசேர்த்தியிலே அடிமை செய்யுமவர்களுக்கு ரஸமென்றும் ஆநந்தமென்றும் சொல்லும்படியான நிரதிஶயபோக்யதையை யுடையனை நிரவதிக ஶேஷியை நிரவதிகஜ்ஞாநவிகாஸத்தாலே 'அவாவறச்சூழ்ந்தா'யென்னும்படியனுபவித்து, 'தமேதாஸ்வி தஸ்ஸ்யதரம் ரூபம் யதத்ருஷ்டம்' என்றும், 'நாற்றோளமு' தென்றும் பேசப்பட்டுக் 'குன்றுடைகொழுமுகில்போல் குவளைகள் போல் குரைகடல்போல் நின்றுடுகண் மயில்போல்நிறமுடைய பொன்னின் வண்ணம் மணியின் வண்ணம் புரையுந்திருமேனி'யில் ஸர்வாவயவஶோபையிலுமாபரணச் சேர்த்தியழகிலு மாழங்கால்பட்டு ஹ்ருதயாநந்தாவஹஸர்வஸ்வமான ஊர்த்வோர்த்வக்ஷணங்கள் பண்ணும் ரஞ்ஜகங்களைக்கொண்டு 'விபந்யவ:' என்கிற ஶ்ருதிப்படியே விவிதஸ்தோத்ரங்களைப் பண்ணத்தொடங்கி, திவ்யோபவர்க்கியாகிற ராத்ரியோடேகவுதித வடநாஸாத்ருத்தாலே சேர்ந்ததென்னலாம்படி 'கதிராயிரமிரவி கலந்தெரித்தாலொத்த நீண்முடியைப் பார்த்து, 'முடிச்சோதியாயுனது முகச்சோதிமலர்ந்ததுவோ' வென்பது,— வதநாரவிந்த ஸௌரந்த்ர ரஸாஸ்வாதத்துக்காக வண்டொழுங்கு படிந்தாற்போலே யசைகிற திருக்குழற் கற்றைகளைப் பார்த்து, 'கொள்கின்ற கோளிருளைச் சுகிர்ந்திட்ட கொழுஞ்சுருளினுள்கொண்ட நீலநன்னூற்றழைகொலன்று மாயன்குழ' லென்பது,— அத்திருக்குழற் சேர்த்தியாலே ஒரு ஸௌந்தர்யமிருளோடே சேர்ந்த அஷ்டமீசந்த்ரனை யனுகரிக்கிற திருநெற்றியை யநுபவித்து, 'நாள்மன்னு வெண்டிங்கள் கொல்நயந்தார்கட்கு நற்சிலைகொலென்பது,— அத் திருநெற்றியில் அழகுக்குக் கீற்றெடுக்கலாம்படி யிருக்கிற திருப்புருவங்களை அநுபவித்து, 'இன்னுயிர்க்கேழையர்மேல வளையும் மணிநீல விற்கொல் மன்னியபேர்மதனன் கருப்புச்சிலைகொ' லென்பது,— ராஶவோராஹமென்றிருப்பாரைத் தோற்பித்து நமோஸ்து என்று திருவடிகளிலே விழப்பண்ணும் 'கரியவாகிப் புடைபரந்து மிளிர்ந்துசெவ்

வரிசேயாடி நீண்டவப் பெரியவாய கண்களைக் கண்டு, ஏதைய ராவியுண்ணு பிணைக்கூற்றங்கொலோ, ஆழியங் கண்ணபிரான் திருக்கண்கள் கொலோ வென்பது— ஸ்ரீவிஸாலஸ்நிக்தாவ மான திவ்யநேத்ரயுகளத்தைப்பார்த்து, மாட்டுயர் கற்பகத்தின் வல்லியோகொழுந்தோ’ வென்பது—நாச்சிமாருக்கு ஸ்ரீகர்ணா வதம்ஸங்கள்போலே யிருக்கிற திவ்யகர்ணங்களைப் பார்த்து, வணிக்கைக்கு நிலமன்றென்று ‘கண்கள் சிவந்து பெரியவாய்வா யுஞ் சிவந்து கனிந்துள்ளே வெண்பலிலகு சுடரிலகுவிலகுமகர குண்டலத்த’ னென்று சுற்றடிக்கொள்வது,— செம்பவளத்திரள் போலேயிருக்கிற திவ்யாதரபல்லவத்தைப் பார்த்து, ‘வாலியதோர் கனிகொல் வினையாட்டியேன் வல்வினைகொல் கோலந்திரள் பவளக் கொழுந்துண்டங் கொலோ, கர்ப்பூரநாறுமோகமலப்பூ நாறுமோ திருப்பவளச் செவ்வாய் தான் தித்தித்திருக்குமோ’ வென்பது,— ஸ்ரீஸுதர்ஸநத்தைக் கொண்டு தோற்றின தூமுறுவற்றொண்டை வாய்ப் பிரானுடைய தூமுறுவலைப்பார்த்து, ‘என்று நின்றேதிக ழுஞ் செய்ய வீன்சுடர்வெண் மின்னுக்கொலன்றி யென்னுவிய டுமணிமுத்தங் கொலோ, வென்பது;—காதுக்கு ஸ்ரீகர்ணபூஷணங் கள்போலேயிருக்கிற திவ்யகர்ணபாஸங்களைப்பார்த்து, ‘மகரந் தழைக்குந் தளிர்கொ’ லென்பது,— சுற்றுமொளிவட்டஞ்சூழ்ந்த சோதிபரந்த ஸம்பூர்ணசந்த்ரனும் நேரொவ்வாதென்னும்படி யான திருமுகத்திலழகைத்திரள ஸந்தர்ஸித்து, ‘கோளிழைத் தாமரையுங்கொடியும் பவளமும் வில்லும் கோளிழைத்தண்முத் தமுந் தளிருங்குளிர்வான் பிறையும் கோளிழையாவுடையகொழுஞ் சோதி வட்டங்கொ’லென்பது,—ஸர்வாவயவஸௌந்தர்யமென்றி ருப்பாரைக் கூவிக்கொள்ளும்போது ஸிம்ஹநயநமஹோரஸ்ய நாத மாய் நாச்சிமாருடைய வளைத் தழும்போடு வாசியில்லாதரேகா த்ரயத்தை யுடைத்தாய் திருமேனியொளியாலேபசுத்த ஸ்ரீவாஞ் சஜந்யம்போலேயிருக்கிற திருக்கழுத்தைப் பார்த்து, ‘முற்று முண் டகண்டங் கண்டீரடியேனை யுய்யக்கொண்ட’ தென்பது— வக்ஷ ஸ்தலமத்யபுஜங்களையும் வருங்குமரனாவகன் றிக்கே ஏதேனு

மொருகிறுபகாரம் பண்ணினருக்கு ஸர்வஸ்வதானமான ஸாம்ராஜ்யத்தைக்கொடுக்கக்கடவவான திருத்தோள்களைப் பார்த்து, 'கற்பகக்காவன நற்பலதோள்' களென்பது,—ஸமஸ்தகல்யாணகுணமநோஹரமாய் லக்ஷ்மீ ஸ்ரீவத்ஸகௌஸ்துபஸநாதவிராஜிதமாய் அலர்மேன்மங்கை யிறையுமகலகில்லே னென்றுறையும்படி ஸௌந்தர்யஸௌகுமார்யமான திருமார்பை யநுபவித்து, 'ஆரமார்பதன்றோ வடியேனையாட்கொண்ட' தென்பது,— ப்ரளயாபத்துக்கள் வந்தால் ப்ரபஞ்சத்தையெல்லாம் உள்ளே வைத்து ரக்ஷிக்கும்படியான திருவுதரத்தைப் பார்த்து, 'காரேழுகட லேழுமலையே ழுலகுண்டு மாராவயிற்றினை' யென்பது,— மரகதக்குன்றமொத்த திருமேனியிலே மாணிக்கவொளி சூழ்ந்தாற்போலே பொருந்தின பொன்னாற்ற வாடையைப்பார்த்து, 'படிச்சோதியாடை யொடும் பல்கலனாய் நின்பைம்பொற்கடிச்சோதிகலந்ததுவோ' என்பது,—ஜநநமரணஜரா வ்யாதிகளை முன்னேயடிவந்து விலக்கக்கடவனவான திவ்யஜங்காத்வயங்களைக்கண்டு, ஸர்வஸ்வாமித்வஸூசகமான தன்மையை யெல்லாம்படி காணக்காலிருந்தவாவென்பது,— தேவதைகளுக்கெல்லாம் மேற்சாற்றாய் ஸர்வேச்வரர்களுக்கும் ஸாரஸ்ய தைவதமான போதநின்ற பொன்னங் கழல்களைப் பார்த்து, 'ஒரு காலிற் சங்கு ஒரு காலிற் சக்கரம் பத்துவிரலும் மணிவண்ணன் பாதங்களொத்திட்டிருந்தவா'வென்பது;— திருவடிகளுக்கும் ஸுகுமாரத்துக்கும் உண்டான சேர்த்தியைப்பார்த்து, 'அடிச்சோதி நீநின்ற தாமரையாயலர்ந்ததுவோ' வென்பது,—இப்படி ஸர்வாபரணங்களான திவ்யாவயவங்களைப் பேசத்தொடங்கி, கருமாணிக்கமலைமேல் மணித்தடந்தாமரைக் காடுகள்போல் திருமார்பு வாய் கண்கையுந்தி காலுடையாடைகள் செய்யபிரானென்பது,— நீலமேகநிபமான திருமேனியிலே நிலைமின்கள்போலே விளங்குகிற ஜகத்ஸிருஷ்டிஸேவதாதாக்களாகிற திவ்யாபரணங்களைப் பார்த்து, 'அந்தாமத்தன்பு செய் தென்னாவிசேர்ம்மானுக் கந்தாம வாண்முடி சங்காழி நூலாரமுள' வென்பது,—ஸுந்தரவிக்ரஹத்தை யணைந்த வஜ்ராதிகள் போலே ஸர்வஸர்வாபரணத்தை யுடை

யரான திருக்கையி லாழ்வார்களைப்பார்த்து, சங்குசக்கரங்களென்று
கைகூப்பு வனென்பது—பரந்ததிருப்பாற் கடலிலே மஹாவீர்ய ஸா
யுதாதிகள்போலே திவ்யாஸ்த்ரரூபத்திலே வரவர ஸஹ
ஸ்ரங்களுக்கு வகுத்த ஸாமங்களைப் பார்த்து, ‹ உயர்வறவு
யர்நலமுடையவன், வல்வினையேனையீர்கின்ற குணங்களையுடையா
னென்பதாய் ஸௌசீல்யாதிகுணங்களாலும் ஸீதளங்களான
தாதுசெய் கள்களாலும் ஸுக்ஷ்மாக்ரீய பௌந்திரீகா வல்
ற்சிற வாழ்வீக்தளருசென்று வானுயரின்பம் மன்னியீர்
திருந்தா யருளுநின்றருள்களையெனக்’கென்ன, அவனுமிரங்கி,வாசத்
செய் பூங்குழலாளும் மலர்மகள்புமான நாச்சிமார் கரதலங்களுக்குப்
பரிமளங்கொடுக்கும் பொற்றாமரையடிகளாலே இவனைப் பூமுடி
சூட்டி,‘தஸ்யாதேவி நந்தோதசூ’என்று எல்லையுள்ளளவுஞ் செல்ல
அப்படிப்பட்ட ஐச்வர்ய ஸாம்ராஜ்யத்துக்குக் கடவனாக்க, இவ
னுந்’ தாழ்ச்சிமற்றெங்குந் தவிர்த்து நின்றருளிணைக் கீழ்வாழ்ச்சி
யான் சேரும்வகையருளென்ன, தேநாரமந்தலைக்கட்டித் தன்
னுருவா யென்னுருவினின்ற வெந்தைதளிர்புரையுந் திருவடி
யென்றலை மேலவே, கூட்டரிய திருவடிகள் கூட்டினை நான் கண்
டேனே— திருப்பொலிந்த சேவடியென் சென்னியின்மேல் பொ
றித்தா’ யென்று அமிர்தஸாகரத்திலே அழுந்தினாற்போலே ஸு
நந்தநிமக்னனாய் ஆனந்தஸாகரஸம்ப்லாவிக்க,‹பற்றிலார்பற்றநின்ற
திருவடிகளையே’ அவலம்பநமாகக்கொண்டு வைகுண்டத்தின் மே
லே யேற, இவனை ‹தாயுந் தந்தையுமாயளிக்குந் தண்டாமரைக்
கண்ணன்’ அக்ராமதஸ்தேநந்யாயத்தாலே யதேஷ்டோத்தி இவ
னை ஸஹஜஸௌஹார்த்தத்தாலே தன்மை பெறுத்தித் தன் தாளி
ணைக்கீழ்க்கொண்டு, ‹ஸ்வஸ்ரூபஸேஷியான தான்பேற்றை
யிவனை யிட்டுப்பேசுவிக்கத் திருவுள்ளமாய், நீரேராயிருக்கிறீரென்
று கேட்க, இவனும் தனக்கு அவனெவ்விடத்தான் யானொன்ற
நிலையைக்கழித்து நித்யஸம்ஸாரிகள் நிலையினின்றும் நித்ய
ஸூரிகள் நிலையிலே சேர்த்த மஹோபகாரத்திற்கு உதவிக்
கைமாறற்றுத் தான் தெளிந்தபடியை விண்ணப்பஞ்செய்யத் தொ

டங்கி, அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரார்ணவத்திலே அழுந்தின அடியேன் தேவரீருடைய திவ்யாத்மஸ்வரூபமாகிற அளப்பரிய ஆரமுதக்கடலிலே, 'அவிஹாரேந்த்ரிய அக்ஷராக' என்னும்படி அநந்யகதி விஷயவிசேஷணமாய்க்கொண்டு அழுந்தினேன்; உலகங்களுக்கெல்லாமோருயிரான தேவரீருடைய ஸ்வரூபத்தாலே ஸ்வரூபமும், ஸங்கல்பத்தாலே ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும், ஹோமத்தாலே ஹோமமுமாம்படியான உண்மை தெளிந்தேன் தனித்தெனக்கொருபேரிட வொண்ணுதபடி. கோரப்ரவணத்தில் சொன்ன தாஸோஹமென்கிற பேரில் நிலைநின்று ஸ்வரூபவ்ருத்தைகநிஷ்டைக்கு விலக்கில்லாத ஸம்ருத்தி ஸ்வாதந்த்ர்யம் பெற்றேன்; வானுளார் பெருமானை தேவரீரோடே தேனும் பாலும் நெய்யும் கன்னலுமமுதமும் ஒத்துக்கலந்தொருபடிப்பட்ட ஞானவிகாஸத்தாலே உள்ளவுலகளவும் யானுமுளனாய் நின்று பொன்னுலகும்புவி முழுதும் கைங்கர்யவுபகரணமாகக் கைக்கொள்ளப் பெற்றேன்; யோகத்தில் ஸர்வாத்மாக்களுடைய வைஷம்யவ்யவஹாரங்களெல்லாம் என் அநுபவத்தில் இல்லையென்னும்படி தெவிட்டாத அநுபவம்பெற்று ஹோதாவுமாய் ஹோம்யனுமானேன்; 'வான்கோனைக்கவி சொல்லவல்லேற்கினி மாறில்லை' யென்னும்படி வேதங்கள் பீண்ட நிலமெல்லாம் மெய்யுணர்ந்து கவிபாடுங் கருத்துடையேனானேன்; மேலினிமீளா வடிமை பண்ணிக் கொண்டருளவேண்டு மென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, இப்பாசுரங்களைக் கேட்டருளின ஸ்ரீய:பதி, முலைபிரியமாட்டாத சிசுவனை வத்ஸனுடைய முதல்வார்த்தையைக் கேட்டாற்போலே உகந்து 'யத்வாஜஸம்ஸ்ரயம் யஸ்யாவீக்ஷ்ய தேவம் யஜ்ஞவிஹாரே ஹேது:' என்னும்படியிருக்கிற 'அவைத்தே' என்னும் அவிஜநநாதாவின் திருமுகத்தைப்பார்க்க, இருவரும் ஐகமத்யமாய்க்கொண்டு கடாக்ஷிக்க, ஸர்வேசுவரி திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும் பெற்று, ஸ்வதந்த்ரனுடைய ஸ்வரூபவாதிகளையெல்லாம் அவன் தன்னைப்போலே அஸங்குசிதமாகக் காட்டுகிற ஸாக்ஷாத்காரத்தினுடைய அநவ்ருத்தி அவிச்சேதையானபடியாலே ஸர்வஜ்ஞகனாய், ஸாக்ஷாத்காரானுவ்ருத்

தியாலே ஸாஜாத்யஸகுனாய், உத்தரோத்தரஸாக்ஷிவேஸத்தாலே ஸாஹேஷ்யஸதனாய் இப்படி வஸிஷ்டணுமாய் உத்தரவியிரஹிதமாய் விஸுத்தஸோய் அநந்யபோஜநமாய் அநவியக்ஷியமான ஸாவத்ஸத்தாலே வந்த நிரதிஸயவீரத்தியாலே ஒழிவில்காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி வழுவிலாவடிமையை' யுகந்து வககயாவென்று தொடங்கி ஓதுகிற அநியதாவஸிதஸைஸக்தயவிஸஹங்களை வஸிஷஹித்து, மொய்மாம்பூம்பொழிலிற்படியே ஸஂஸரீஸாதிகளைப் பண்ணிக்காட்டியும், வயேதியென்னும்படி வலஞ்செய்து நாளும்மருவியும், ஸக்ஷஸாத்வஹவரான ஸம்பாஸ பாஸவாதிவிஶேஷங்களைக் கொண்டு குடியடிமைசெய்து காட்டியும், அன்றின்ற யேநஸ வஸத்தைப்போலவும் அத்யேநவைவக்ஸம்போலவும் ஸகவத்தை நிழற்போலவும் ஶேஷிபோம் வழியெல்லாம் அநயாவநம் பண்ணி, இருள்தருமாஞாலத்துள் ஈஸ்வரனவதரிக்கும்போது ஜ்ஞாநஸக்ஷவகாதிகள் பிறவாதபடி அவன்றன்னைப்போலே வந்து போயும், ஸ்ரீஸிஸஸஸவஸாஸாநாதிகளைப்பண்ணிசூழ்ந்திருந்துபல்லாண்டேத்தியும், இப்படி ஸ்வாபியுகந்த ஸவவிய கைங்கர்யஸம்பத்தைஸவஶஸவகாஸாதிகளிலு ஸவிதமாக வுகந்து 'ஸஹஸயிஷ்யாதி' என்கிற ஸெநாஸயவஶியாலே அநாதிகாலமிழந்ததெல்லாம் படியெடுத்த தென்னலாம்படி அநவயிகாநந்தஹாணவஹிஸனாய், ஸக்ரதிஸணங்களைக்கழித்து ஸஸவஸணங்களிலே பிணைகொடுக்கிலும் போகவொண்ணாதபடி துவக்குண்டு, மேலாத்தேவருடனேகூடி மேவி மீட்சியில்லாவாழ்ச்சியை அனுபவிக்கும்.

அடலுரக முண்டுமிழ்ந்த வருக்கன்போல வழுக்கடைந்துகழுவிய நற்றாளம்போலக், கடலொழுகிக் கரைசேர்ந்த கலமேபோலக் காட்டுத் தீகலந்தொழிந்த களிறேபோல,

---

(அடலுரகமித்யாதி)ஸம்ஸாரத்தைக்கழித்துப் பரமபதத்தே சென்று பரமானந்த நிர்ப்பரனாகும்படியை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார். அடலுரக முண்டுமிழ்ந்த அருக்கன்போல - அடல் - பராபிபவ ஸாமர்த்யம், அதனையுடைய, உரகம் - ராஹு, அதனாலுண்டுமிழ்ந்த - க்ரஸ்தமுக்தனான ஸூர்யன் போலவும், அழுக்கடைந்து கழுவி

மடல்கவருமயல் கழிந்தமாதர்போல வன்சிறைபோய் மன்னர்பதம் பெற்றார்போல, உடன் முதலாவுயிர் மறைக்குமாயை நீக்கியுயர்ந்த பதமேறி யுணர்ந்தொன்றினோமே. (கக)

மண்ணுலகின் மயறீர்ந்து மனந்தளும்பி மன்னுதபயனிகந்து மாலேயன்றிக், கண்ணில தென்றஞ்சியவன் கழலேபூண்டு கடுஞ்சிறை போய்க்கரை யேறுங்கதியே சென்று, விண்ணுலகில் வியப்பெல்லாம் விளங்கக்கண்டு விண்ண

நல் தாளம்போல - பூர்வமழுகசேறி யநந்தரம் கழுவப்பட்ட நல்ல முத்துப்போலவும், தாளம் முத்தும் நாயகரத்நமும், கடலொழுகிக் கரைசேர்ந்த கலமேபோல - பூர்வங்கடலில் சண்ட வாதத்தால் விஷமஸ்தலத்தே சென்று பின்புகரைசேர்ந்த, கலம் - ஓடம், அதுபோலவும், காட்டுத்தீ கலந்தொழிந்தகளிறேபோல - பூர்வம் தாவாக்னியால் சூழப்பட்டு அநந்தரம் தத்விமுக்தமான யானைபோலவும், மடல்கவரும் மயல் கழிந்த மாதர்போல - நாயகவசீகரணார்த்தமாக பூர்வம் மடலெடுக்குமவஸ்தை யாலே நொந்து பின்பு நாயகப்ராப்தியாலே யவ்வவஸ்தை கழியப்பெற்ற யுவதிபோலவும், வன்சிறைபோய் மன்னர்பதம் பெற்றார்போலே - பூர்வம் கடுஞ் சிறையிலே யிருந்து அநந்தாம் அது கழிந்து பைத்ருகமான ஸாம்ராஜ்ய பதம் பெற்ற ராஜகுமார்போலவும் உடல் முதலா - தேஹேந்த்ரியமந: ப்ராணாதிரூபமாய், உயிர்மறைக்கும்மாயை - ஆத்மஸ்வரூப திரோதானம் பண்ணும் மாயாசப்தவாச்யமான ப்ரக்ருதிமண்டலத்தை, நீங்கி - கழித்து உயர்ந்தபத மேறி - பரமபதத்தை யாரோஹித்து, உணர்ந்து - ஸர்வவிஷயஜ்ஞாநத்தைப் பெற்று, ஒன்றினோம் - பரமாத்மாவோடே "அவிபாகேந த்ருஷ்டத்வாத்" என்கிறபடியே ததப்ருதக்ஸித்தத்வேந தஸ்மிந்நந்தர் பூதமாம்படியைக் காணப்பெற்றோமென்கை. (கக)

இது பரமபதஸோபாந பர்வாநுக்ரமணப் பாட்டு. மண்ணுலகில் மயல் தீர்ந்து - பூலோகத்தில், மயல் - வ்யாமோகம், அதாவது ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூபாந்யதாஜ்ஞாநம், அது தீருகையாவது - ஆசார்யோபதிஷ்ட சாஸ்த்ர முகத்தாலே ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூப ஜ்ஞாநமாகிற விவேகம் பெறுகை. மனந்தளும்பி - மனஸ்ஸு தத்தளித்து, அதாவது விவேகலாபாநந்தரம் தான் அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரத்தில் பட்டபாட்டைக்கண்டு துக்கிக்கை, இது நிர்வேதமென்னப்படும். மன்னுதபயனிகந்து - அல்பாஸ்திரபலங்களைவிட்டு, அதாவது நிர்வேதாநந்தரம் ஐச்வர்யாதி ப்ரயோஜநாந்தரங்களுடைய அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷ பராமர்சத்தாலே ஸவாஸநமாய் அவற்றைப் பரித்யஜிக்கையாகிற விரக்திபிறந்து, இகத்தல் - விடுகை. மாலேயன்றி கண்ணில தென்றஞ்சி - ப்ரயோஜநாந்தர பரித்யாகாநந்தரம் பரம ப்ரயோஜந மோக்ஷத்தைத் தருகைக்கு

வர்தங்குழாங்களுடன் வேதம்பாடி, பண்ணுலகிற் படியா தவிசையிற்பாடும்பல்லாண்டே பல்லாண்டும்பாடுவோமே.

மாளாத வினையனைத்தும்மாளநாம்போய்வ[illegible]நறிமலர் மகளாரன்பு* பூணுங், தோளாத மாமணிக்கு[illegible]காண்டு பூண்டு கொழுதுகந்து தோத்திரங்கள் பாடியாடிக், கேளா

ஸர்த்தன் ஸ்ரிய:பதி தானொழிய வேறொருவருமில்லை யென்று பயப்பட்டு, அவன்கழலே பூண்டு-இப்படி பயப்பட்ட வநந்தரம் (ஹக்ஷு ாவாயோவாவி ஹூவக்ஷூாவாஹோமெக) என்கிறபடியே ஸ்வாதிகாராநுரூபமான பக்திப்ரபத்திகளாலே அந்தஸ்ரிய:பதியினுடைய திருவடிகளையே ஸமாச்ரயித்து, கடுஞ்சிறைபோய் - ஏததநந்தரம் பிராரப்த கர்மாதீன தேஹாவஸாநத்தில் அநிச்ருதாகாராக்ருதமாகிற ஸ்தூலசரீரம் விட்டு, கரையேறும் கதியேசென்று-ஸம்ஸாரத்துக்குக் கரையான பரமபதத்தையேறும் வழியான வர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே சென்று, விண்ணுலகில் வியப்பெல்லாம் விளங்கக்கண்டு - அநந்தரம் பரமபதத்தில் "யதத்யத்புதம் - தத:பரமத்புத" மென்று சொல்லப்பட்ட திவ்யோத்யான மணிபர்வத ஸரித்தடாகங்களாகிய வத்யாச்சர்யங்களெல்லாமிங்கு தான் சத்யாதிகளில் அநுஸந்தித்தபடியே ஸ்பஷ்டமாகக்கண்டனுபவித்து, தததநந்தரம் விண்ணவர் குழாங்களுடன் - நித்யமுக்தர்களுடைய ப்ருந்தங்களோடே, வேதம்பாடி - ஸாமகாநத்தைப்பண்ணி, பண்ணுலகில் படியாத, பண்- குறிஞ்சிமுதலான ராகவிசேஷம். உலகு- ஸமூகத்தைக்காட்டுகிறது. பண்ணுலகில்-குறிஞ்சிபஞ்சமம் முதலானவற்றில், படியாத - அடங்காத நாட்டில் காணும் ராகருலங்களில் காணப்படாத, இசையால் - அப்ராக்ருத தேவகாந விசேஷங்களாலே பாடுமதான, பல்லாண்டே பல்லாண்டும் பாடுவோமே (“ஹைஷா காயநஜஹாநிதேஹ-ஷியாஸ:") என்னுமர்த்தத்தை யுடைய மங்களாசாஸநங்கள் நிரபாயதேசத்தில் நிஸர்கநிரங்குசனான ஸ்ரிய:பதிக்கு ஸ்வச்சந்தகைங்கர்ய விசேஷரூபேண பாடக்கடவேமென்கை (உ0)

நிகமநத்தில், நாமிந்தபர்வத்திற் சொன்ன வாத்மகுணவிசேஷங்களெல்லா மிங்கேயிருக்கச் செய்தே பெற்றோம், இத்தனையதிகாரிருந்தும் பூமியிலிருக்கின்றோம், இதுக்குஹேது பகவதிச்சையொழிய வேறொன்று மில்லையென்கிறார். நாம் - ஆதியிலே பகவத்கடாக்ஷபாத்ரராய் ஸதாசார்ய முகத்தாலே பகவத்ஸமாச்ரயணம் பெற்ற நாம், மாளாத வினையனைத்தும், மாள - ப்ரபத்தியங்கீக்ருதனான வீஸ்வான் (“ஸவஹுவாவெஹ்யா மொக்ஷயிஷ்யாமி") என்கிற கிரமத்திலே (“ஹூாஜ்யதாவஹிவஹுவாவலீயம்" என்கிற ச்லோகத்

தபழமறையின் கீதங்கேட்டுக் கிடையாத பேரின்பம் பெ
ருகநாளும்,மீளாத பேரடிமைக்கன்புபெற்றோம் மேதினியி
லிருக்[illegible]றோம் விதியினாலே. (௨௧)

தின்படியே ஸர்வபாபங்களையும் திரண்டுபோம்படி பண்ண, போய் - உத்க்ரமணாநந்தர மர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே சென்று, வானேறி-விரசைக்கக்கரையில் பரமபதத்தையேறி, மலர்மகளார்-பெரியபிராட்டியார் அன்பூணும் - அவள் ஸ்நேஹத்தாலே தத்ஸ்தநதடத்துக்காபரணத்வேந பூட்டிக்கொள்ளுமதான, தோளாத மாமணிக்கு - துளைக்கப்படாத மஹாநீலாரத்நஸ்தாநீயனான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு, தொண்டு பூண்டு - தத்தாஸ்யத்திலே அத்யந்தஸ்வாரஸ்யத்தாலே யாஸக்தனாய், கைங்கர்யந் தொடங்கினபடி. தொழுது - அஞ்ஜலிபண்ணி, உகந்து - அவன் குணங்களை யனுஸந்தித்து, அதில் ஸந்துஷ்டனாய், தோத்திரங்கள்பாடி- அக்குணங்களுக்கு ப்ரதிபாதகமான ஸ்தோத்திரங்களை ப்ரீதிக்குப்போக்குவீடாம்படியாகப் பாடி; ஆடி - அவ்வளவில் பர்யாப்திபிறவாமையாலே மொய்மாம்பூம்பொழில்திருவாய்மொழிப்படியே அவஶராய் ஆடி, ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தாதிகளைப் பண்ணி, கேளாத பழைமறையின் கீதங்கேட்டு - ஸம்ஸாராவஸ்தையில் கேட்டறியாத அநாதி ஸாமவேத கீதங்களை நித்ய முக்தர்கள் திரளாகப்பாடக்கேட்டு, கிடையாதபேரின்பம் பெருக - லீலாவிபூதியில் கிடைக்கவரிதாய் நிரதிசயாநந்தம் புங்காநுபுங்கமாக ப்ரவஹிக்க, நாளும் - காலதத்வமுள்ளதனையும், மீளாத - புனராவ்ருத்தி யில்லாத, பேரடிமைக்கு - ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தோசித ஸர்வவிதநித்ய நிரவத்ய கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யத்துக்கு, அன்பு பெற்றோம் - ததநுரூப நிரவதிக பக்தியை யிங்கே யந்தர்யாமி ஸாக்ஷிகமாகப் பெற்றோம்; மேதினியிலிருக்கின்றோம்- பரமபக்தி லாபாநந்தரம் முக்தியாகுமென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லா நின்றது, அத்தைப் பெறும் நாமிந்த லீலாவிபூதியிலிருக்கின்றோம்; இங்கேயிருக்க ஹேதுவன்றியிலே யிருக்க விங்கேயிருக்கின்றோம், இதென்னவாச்சர்ய மென்று ஆச்சர்யப்படுகிறார். ஒரு காரணமில்லாமல் வாச்சர்யோத்பத்தி கார்யமாவது ஆனபின்பு கார்யாத்காரண மநுமேயாகையாலே இதற்கோர் காரணமுண்டாகவேணும், அதுதான் விதியினாலே, இங்கு விதிபலாத் என்றது,“விதிவாய்க்கின்றதே காப்பாராரென்கிற” விடத்தில் போலே ஸர்வ விதிமூலக்ருபையைக் காட்டுகிறது. அதாவது நம்மைக்கொண்டு லோகத்தை திருத்தப்பார்க்கிற பரமகாருணிகனான ஶ்ரிய:பதியினுடைய க்ருபையாலே மேதினியிலிருக்கின்றோம்நாமித்தனையென்கிறது.

பாசுரங்களின் வ்யாக்யானம்

முற்றிற்று.

𑌭𑌯𑌾𑌦𑌿𑌕𑌷𑍍𑌟𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌵𑌾𑌹𑌿𑌰𑌵𑌰𑌾𑌯𑌵𑌿𑌹𑌿𑌤𑌯𑌾
𑌵𑌰𑌾𑌯𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌵𑌜𑌨𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌨𑌿𑌵𑌿𑌤𑌤𑌾𑌂 ।
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾 𑌸𑌂𑌪𑌦𑌾 𑌸𑌮𑌯𑌦𑌾𑌨𑌕𑌂𑌪𑍇𑌕𑌵𑌦𑌾𑌷𑌾
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍀𑌰𑍍𑌦𑍍𑌯𑍇𑌷𑌯𑌂 𑌵𑌰𑌦𑌰𑌾𑌜𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌶𑌤𑍍𑌪𑌦𑌵𑍀 ॥

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌵𑍇𑌙𑍍𑌕𑌟𑌨𑌾𑌥𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌸𑍁𑌭𑌗𑍁𑌰𑍁𑌭𑌿𑌃 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌤𑌿𑌭𑌿𑌃 ।
𑌵𑍍𑌯𑌤𑌨𑍁𑌤 𑌨𑌵𑌵𑌰𑍍𑌣𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌸𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌰𑌦𑌰𑌾𑌜
𑌸𑌮𑌰𑍍𑌪𑍍𑌯𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌶𑌤𑍍 ॥

𑌇𑌤𑌿 𑌕𑌵𑌿𑌤𑌾𑌰𑍍𑌕𑌿𑌕𑌸𑌿𑌂𑌹𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌵𑍇𑌙𑍍𑌕𑌟𑌨𑌾𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍃𑌤𑌿𑌷𑍁
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌵𑌰𑌦𑌰𑌾𑌜𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌶𑌤𑍇 𑌨𑌵𑌮𑌂 𑌪𑌰𑌾𑌦𑍍𑌧𑌿𑌪𑌰𑍍𑌵 ॥

𑌸𑌂𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌮𑍍.

சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

𑌇𑌤𑌿 𑌕𑌵𑌿𑌤𑌾𑌰𑍍𑌕𑌿𑌕𑌸𑌿𑌂𑌹𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌵𑍇𑌙𑍍𑌕𑌟𑌨𑌾𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍃𑌤𑌿𑌷𑍁
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌵𑌰𑌦𑌰𑌾𑌜𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌶𑌤𑍍 𑌸𑌂𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌮𑍍.

𑌕𑌵𑌿𑌤𑌾𑌰𑍍𑌕𑌿𑌕𑌸𑌿𑌂𑌹𑌾𑌯 𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌗𑍁𑌣𑌶𑌾𑌲𑌿𑌨𑍇 ।
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌵𑍇𑌙𑍍𑌕𑌟𑍇𑌶𑌾𑌯 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌗𑍁𑌰𑌵𑍇 𑌨𑌮𑌃 ॥

இப்புஸ்தகம் கிடைக்குமிடம்:—

சி. ர. ஸ்ரீநிவாஸபாட்ராசாரியார்,

ஸ்ரீநிவாஸ விலாஸ புஸ்தகசாலை,

16. பாட்ராசாரியார் தெரு,

கும்பகோண

ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகனல் அருளிச்செய்யப்பட்
ஸ்தோத்திரங்களுக்கு, ஸம்ஸ்கிருத வியாக்கியானங்களும், தமி
ப்ரதிபத தாத்பர்யமும் கிடைக்கும்.

பாதுகாஸஹஸ்ரம்.

(தமிழ் ப்ரதிபத தாத்பரியத்துடன் கூடியது)

முதல் 300-ச்லோகங்கள்

மூன்று ஸஞ்சிகைகள்

விலை அணா 15.